

LIAHONA

LIAHONA

OP DE OMSLAG

Voor: David Lindsay, Broeder Joseph.
Achter: Del Parson, Joseph en Oliver in
plechtig gebed.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND
Zie 'Luz Karina Sánchez uit Yaguarón
(Paraguay),' blz. 4. (Foto Richard en Mary
Ann Whetten Lyman.)

ZIE BLZ. 14

ARTIKELN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: DE WEG BEREIDEN
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 14 ONAFSCHEIDELIJKE GETUIGEN VAN JEZUS CHRISTUS
OUDERLING JOHN M. MADSEN
- 25 HUISBEZOEKBOODSCHAP: DE WAPENRUSTING GODS AANDOEN
- 28 DE PROFEET AAN HET WOORD
- 30 ERVARINGEN VAN HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN:
HOE HET BOEK VAN MORMON MIJ HEEFT GEVONDEN KWAME OPARE
NAASTENLIEFDE EN DE CYCLOOPTAART NIKKI O. NELSON
IK VOELDE ME GETROOST — MAAR WAAROM? ALAN L. OLSEN
- 38 GETROUWE EERSTE GELOVIGEN DONALD L. ENDERS
- 48 DE LIAHONA VAN FEBRUARI 2001 GEBRUIKEN

VOOR DE JONGEREN

- 8 EVANGELIEWORTELS BLOOTLEGGEN IN GROOT-BRITANNIË JANET THOMAS
- 22 VRAAG EN ANTWOORD: WAAROM STAAT ONZE LIEFDEVOLLE HEMELSE VADER
TOE DAT ONSCHULDIGE MENSEN LIJDEN?
- 26 PAPA OVER HET EVANGELIE VERTELLEN SHEILA R. WOODARD
- 36 REGEL OP REGEL: VÓÓR ONZE GEBORTE
- 46 DE KRACHT VAN HET VOORBEELD CARLOS PÉREZ

DE KINDERVRIEND

- 2 VOOR KLEINE VRIENDEN: HET EERSTE VISIOEN VAN JOSEPH SMITH
DELORES DEVICTORIA
- 4 VRIENDSCHAP SLUITEN: LUZ KARINA SÁNCHEZ UIT YAGUARÓN (PARAGUAY)
MARY ANN WHETTEN LYMAN
- 7 VERHAAL: ANDERS IS SOMS WEL GOED JANICE PORTER HAYES
- 10 PARTICIPATIEPERIODE: DE PROFEET SPREEKT NAMENS ONZE HEMELSE VADER
DIANE S. NICHOLS
- 12 VERHALEN UIT HET NIEUWE TESTAMENT: JEZUS EN HET HUIS
VAN ZIJN HEMELSE VADER; NICODEMUS
- 16 'ONDERZOEKT DEZE GEBODEN'

ZIE BLZ. 46

ZIE BLZ. 8

ZIE BLZ. 38

Februari 2001 101e jaargang Nummer 2
LIAHONA 21982-120
Officiële Nederlandsstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Dennis B. Neumenschwander

Adviseurs: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M. Madson

Directie afdeling leergangen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighon
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry

Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood

Rooster: Shannon B. Booth

Assistent publicaties: Collette Nabekar Aune

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Shari Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Randall J. Pison
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Karl A. Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E. Warner
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen

Verstalg:

CPS Verstaalbureau
Heshepad 1, NL-5341 GS Osa
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijmans
Gruisstraat 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij leeft op diskette aanleveren.

Abonnementadministratie:

Administratrice: J. C. A. Kroon
Hangmeng 3
NL-5235 JW 's-Heerlogenvosch
Telefoon/Fax: 073-6443685

Abonnementprijs:

Nederland: NLG 27,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: stortings/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerknieuws naar: Liaihona, Floor 24, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of e-mail
naar: CLUR-Liaihona-IMag@ldschurch.org

De Liaihona (een woord uit het Boek van Mormon dat
'kompas' of 'aanwijzer' betekent) wordt gepubliceerd
in het Abbaans, Amharisch, Armeens, Bulgaars, Cebuano,
Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Frans, Farsi,
Haitiaans, Hilagangano, Hongaars, Ilokano, Indonesisch,
Italiaans, Japans, Kiriati, Koreaans, Lets, Litouws,
Malagassisch, Marthaleens, Marthaleens, Marthaleens,
Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens,
Russisch, Samoans, Sloveens, Spaans, Tagalog,
Tahitiaans, Thais, Tongaans, Tjichisch, Vietnamese,
Lislands en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal).

Uitgever:

©2001 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

February 2001 Vol. 101 No. 2, LIAHONA (USPS 311-
480) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty
days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions
and queries to Salt Lake Distribution Center at address
below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be
taken by phone. (Canada Post Information: Publication
Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

POST

DE DOOD VAN BROEDER MANOI

We hebben genoten van het artikel van
R. Val Johnson in de uitgave van augustus
1999 en de foto's van de kerkleden in
Nieuw-Caledonië. We waren het eerste jaar
van onze zending, voordat we werden over-
geplaatst naar Fiji, werkzaam in Nieuw-
Caledonië. Onlangs bereikte ons het
droeveig nieuws dat broeder Teahumanu
Manoi, een van de leiders die in het artikel
genoemd worden, overleden was. Onze
condoleances gaan uit naar de familie en
vrienden van broeder Manoi, en de zende-
lingen die in Nieuw-Caledonië werkzaam
zijn geweest.

Ordering Jerald Finlison

en zijn vrouw Janet Hansen Finlison

Zendingsgebied Fiji (Suva)

ARTIKELN VOOR PARTICIPATIEPERIODE

GROTE HULP VOOR ONDERZOEKERTJES

Ik wil mij innigste dank verwoorden
voor de artikelen die elke maand verschijnen
in de Liaihona, vooral de artikelen voor de
participatieperiode. Ze hebben me enorm
geholpen met onze kleine onderzoekertjes.
Deze kinderen tonen grote belangstelling
wanneer we de verschillende onderwerpen,
platen en spelletjes met ze doornemen.

Ik ben nu vier jaar jeugdwerkpres-
dente, en het is een hele geruststelling dat
ik kan terugvallen op dit bijzondere en
belangrijke tijdschrift. Het is een grote
hulp bij onze roeping, in onze klassen en
bij alles wat belangrijk is in de kerk.

Selene Villalobos de Quirones

Gemeente Fajardo

District Fajardo (Puerto Rico)

'DE POSITIEVE LIJST'

Ik ben heel dankbaar voor het artikel
'De positieve lijst' in A Liaihona van maart
1999. Mede dankzij dat artikel heb ik mijn
talenten op waarde leren schatten, die ik
jarenlang verborgen had gehouden uit
angst en schaamte.

Ik had niet gedacht ooit iets inter-
essants en opmerkelijks in het kerktijdschrift
te vinden. Dank u. Die boodschap ontbrak
er bij mij aan.

Het tijdschrift is een fantastische zegen
voor mij en andere jongeren. Ik ben er
zeker van dat de artikelen over het evan-
gelie een fundament voor mijn zending in
de toekomst zullen zijn.

Anderson Bispo dos Santos

Wijk São Caetan

Ring Salvador-Noord (Brazilie)

WIJZER WORDEN VAN

ANDERMANS ERVARINGEN

Ik ben 17 en ik ben nu zes jaar lid van
de kerk. Ik vind het heerlijk om de Liaihona
te lezen, omdat het een manier is om van
anderomans ervaringen te leren. Als ik in
het blad lees, beseft ik dat het echt een
kompas is dat ons het pad wijst dat wij
moeten volgen.

Ronald Luis Hinojosa Fortuna

Wijk Bolivar

Ring Lima-San Luis (Peru)

De weg bereiden

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Ik houd van het werk van het jeugdwerk, waar leerkrachten kleine kinderen leren in het licht van het evangelie van Jezus Christus te wandelen. Zij leren ieder kind met overtuiging te zingen:

*Ik ben een kind van God (. . .)
Leid mij, help mij, blijf dicht bij mij,
vraag ik hun steeds weer,
Leer mij al wat ik moet doen
dat ik tot Hem wederkeer.¹*

De grote liefde van jeugdwerkleerkrachten komt onder andere tot uiting in het werk dat zij stoppen in de voorbereiding van jongens op het Aäronisch priesterschap.

Onder hun leiding leren de jeugdwerkkinderen de geloofsartikelen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen uit hun hoofd. U kent ze. Ik wil er twee van noemen:

‘Wij geloven in God, de eeuwige Vader, en in zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest.’²

‘Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam, en goed te moeten doen aan alle mensen; met recht mogen we zeggen dat we de

Johannes de Doper predikte geloof, bekering, doop door onderdompeling, en de verlening van de Heilige Geest. De grote liefde van jeugdwerkleerkrachten komt onder andere tot uiting in het werk dat zij stoppen in de voorbereiding van jongens op het Aäronisch priesterschap — hetzelfde priesterschap dat Johannes de Doper droeg.

aansporing van Paulus volgen: wij geloven alles, wij hopen alles, wij hebben veel verdragen en hopen alles te kunnen verdragen. Als er iets deugdelijk, liefelijk, eervol of prijzenswaardig is, dan streven wij dat na.¹³

Kunt u een betere basis, een fundamentele levensbeschouwing bedenken die als leidraad voor ieder van ons kan dienen dan de geloofsbepalingen? Wat een gave brengen de leerkrachten over als ze van ieder kind verwachten dat het die normen kent en naleeft. Zij hebben het goddelijk gebod: 'Weid mijn lammeren; hoed mijn schapen'¹⁴ ter harte genomen.

Misschien vraagt iemand zich af: hoe belangrijk is het Aäronisch priesterschap dat het een dergelijke voorbereiding rechtvaardigt? Is het werkelijk zo belangrijk voor een jongen? Het priesterschap van Aäron is een 'toevoeging' (...) aan het (...) Melchizedeks priesterschap, en [geeft macht] in uiterlijke verordeningen te bedienen¹⁵ Johannes de Doper stamde af van Aäron en bezat de sleutels van het Aäronisch priesterschap. Laten we het leven en de bediening van Johannes eens nader bezien, wellicht dat het belang van het Aäronisch priesterschap ons dan duidelijker voor ogen komt te staan.

Lang geleden vond er in het veroverde land Palestina een wonder plaats. De omstandigheden waren niet rooskleurig, het waren roerige tijden. In die tijd, de dagen van Herodes, koning van Judea, was er een priester, Zacharias genaamd, en zijn vrouw, Elisabet. 'Zij waren beiden rechtvaardig voor God.'¹⁶ Doch jaren van verlangen hadden geen vrucht gedragen — Zacharia en Elisabet bleven kinderloos.

Toen brak de dag aan die nooit meer zou worden vergeten. De engel Gabriël verscheen aan Zacharias en verkondigde hem: 'Wees niet bevreesd, Zacharias, want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elisabet zal u een zoon baren en gij zult hem de naam Johannes geven.

'(...) Want hij zal groot zijn voor de Here.'¹⁷

Elisabet raakte in verwachting. En na verloop van tijd werd er een zoon geboren die, volgens de aanwijzing van de engel, Johannes werd genoemd.

Wat geldt voor de Meester, Jezus Christus, geldt ook voor Johannes — er is maar weinig opgetekend van hun jeugd jaren. Eén enkele zin is alles wat tot ons gekomen is over de eerste dertig jaar uit het leven van Johannes — de tijd tussen zijn geboorte en zijn verblijf in de woestijn, waarna hij zijn bediening in Israël begon: 'Het kind nu groeide op en werd gesterkt door de Geest. En hij vertoefde in de woestijnen tot op de dag, dat hij zich aan Israël vertoonde.'¹⁸

Hij kleepte zich als de oude profeten — een kleeft geweven van kameelhaar. Hij leefde van wat de woestijn hem te bieden had — sprinkhanen en wilde honing. Zijn boodschap was kort. Hij predikte geloof, bekering, door door onderdompeling en de verlening van de Heilige Geest door iemand die meer gezag dan hij bezat.

'Ik ben de Christus niet', hield hij zijn trouwe volgelingen voor, 'Maar ik ben voor Hem uit gezonden.'¹⁹ 'Ik doop u met water, doch Hij komt, die sterker is dan ik (...);²⁰ die zal u dopen met de Heilige Geest en met vuur.'²¹

En dan bereikt de bediening van Johannes zijn klimax — de doop van Christus. Jezus kwam vanuit Galilea 'om zich door hem te laten dopen'. Nederig van hart en met een verslagen geest pleitte Johannes: 'Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?' Het antwoord van de Meester was: 'Het betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.'²²

'Terstond nadat Jezus gedoopt was, steeg Hij op uit het water. En zie, de hemelen openden zich, en Hij zag de Geest Gods nederdalen als een duif en op Hem komen.

'En zie, een stem uit de hemelen zeide: Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.'²³

Het getuigenis van Johannes dat Jezus de Verlosser van de wereld was, werd onversrokken verkondigd. Zonder vrees, maar moedig, verkondigde Johannes: 'Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt.'²⁴

De Heiland zou later van Johannes zeggen: 'Onder hen, die uit vrouwen geboren zijn, is er niemand opgestaan, groter dan Johannes de Doper.'²⁵

De bediening van Johannes liep ten einde. In het

Wat een gave brengen de leerkrachten over als ze van ieder kind verwachten dat het de normen kent en naleeft die in de geloofsartikelen voorkomen. Zij hebben het goddelijk gebod: 'Weid mijn lammeren; hoed mijn schapen' ter harte genomen.

begin had hij de schijnheiligheid en wereldse houding van de Farizeeën en Sadduceeën veroordeeld; en nu was hij in de gelegenheid de wellust van een koning te hekelen. Het resultaat is bekend. Een zwakke koning en een boosaardige vrouw brachten gezamenlijk de dood van Johannes teweeg.

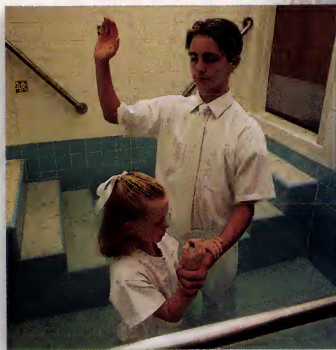
Het graf waarin zijn lichaam werd gelegd, kon dat niet vasthouden. Noch kon moord zijn stem tot zwijgen brengen. Wij verkondigen aan de wereld dat op 15 mei 1829 in Harmony (Pennsylvania) een engel 'die zich als Johannes bekendmaakte, die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd', in herrezen gedaante aan Joseph Smith en Oliver Cowdery is verschenen. 'De hemelbode gaf te kennen, dat hij onder de leiding van

Petrus, Jakobus en Johannes handelde, de apostelen uit vroegere dagen, die de sleutels van het hoge priesterschap [bezaten], dat het priesterschap van Melchizedek werd genoemd.'¹⁶

Het Aäronisch priesterschap was hersteld op aarde.

Dankzij die gedenkwaardige gebeurtenis is mij het voorrecht gegeven het Aäronisch priesterschap te dragen, net als miljoenen andere jongens in deze laatste dagen. Het belang van het Aäronisch priesterschap is me echt goed duidelijk geworden door het onderwijs van mijn voormalige ringpresident, wijlen Paul C. Child.

Toen ik bijna achttien was en me voorbereidde op de militaire dienst tijdens de Tweede Wereldoorlog, werd ik aanbevolen voor het Melchizedeks priesterschap. Ik belde president Child op voor een afspraak. Hij was iemand die de heilige Schriften liefhad en begreep. Hij was voornemens in anderen diezelfde liefde en datzelfde begrip wakker te schudden. Ik wist van anderen dat hij in zijn gesprekken nogal gedetailleerd en diepgaand te werk

Jezus kwam vanuit Galilea 'om zich door hem te laten dopen'. Nederig van hart en met een verslagen geest pleitte Johannes: 'Ik heb nodig door U gedoopt te worden en komt Gij tot mij?' Het antwoord van de Meester was: 'Het betaamt ons alle gerechtigheid te vervullen.'

ging. Ons telefoongesprek verliep ongeveer als volgt:

'Dag president Child. U spreekt met broeder Monson. Mijn bisschop heeft mij gevraagd een afspraak met u te maken.'

'Mooi zo, broeder Monson. Wanneer schikt het je?'

Daar ik wist dat zijn avondmaalsdienst om zes uur begon en ik het gesprek liever niet op een toetsing van mijn schriftkennis wilde laten uitlopen, zei ik: 'Wat dacht u van vijf uur?'

Zijn reactie: 'Maar broeder Monson, dan hebben we veel te weinig tijd om dieper op de Schriften in te gaan. Kunt u om twee uur komen en wilt u dan uw Schriften meenemen.'

De bewuste zondag brak aan waarop ik mij naar het huis van president Child op Indiana Avenue begaf. Ik werd hartelijk verwelkomd, waarna het aanbevelingsgesprek aanving. Hij zei; 'Broeder Monson, je draagt het Aäronisch priesterschap. Hebt u ooit de bediening van engelen gehad?'

Mijn antwoord was: 'Nee, president Child.'

'Weet je,' zei hij, 'dat je daar recht op hebt?'

Weer luidde mijn antwoord: 'Nee.'

Toen vroeg hij me: 'Broeder Monson, wilt u afdeling 13 uit de Leer en Verbonden voor mij opzeggen.'

Ik begon: 'Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen (...)'¹⁷

'Stop', gaf president Child aan. Toen zei hij op kalme, vriendelijke wijze: 'Broeder Monson, vergeet nooit dat u als drager van het Aäronisch priesterschap recht hebt op de bediening van engelen.' Het leek haast of er die dag

een engel in de kamer was. Ik ben dat gesprek nooit vergeten. Nog altijd voel ik de geest van die zondagmiddag. Ik heb eerbied voor het priesterschap van de almachtige God. Ik ben getuige geweest van het gezag. Ik ben getuige geweest van de kracht ervan. Ik heb me verwonderd over de wonderen die het tot stand heeft gebracht.

Bijna vijftig jaar geleden kende ik een jongen die het gezag van het Aäronisch priesterschap droeg. Ik was als zijn bisschop zijn quorumpresident. Die jongen, Robert, stotterde zonder dat hij daar iets aan kon doen. Hij was verlegen, bang voor zichzelf en iedereen, en hij wist dat. Zijn spraakgebrek was een verschrikking voor hem. Nooit voerde hij een opdracht uit; nooit keek hij mensen aan; altijd keek hij naar de grond. Op zekere dag accepteerde hij, door een samenloop van omstandigheden, de taak om iemand te dopen.

Ik zat naast hem in de doopkamer van de Tabernakel. Hij was in smetteloos wit gekleed, klaar voor de verordening die hij ging verrichten. Ik vroeg Robert hoe hij zich voelde. Hij staarde naar de vloer en stotterde bijna onverstaanbaar dat hij zich ellendig voelde.

Beiden baden we vurig dat hij zijn taak naar behoren zou kunnen verrichten. Toen las de secretaris de woorden op: 'Nancy Ann McArthur zal zich nu laten dopen door Robert Williams, priester.' Robert stapte naar voren, ging de doopvont in, nam de kleine Nancy bij de hand en hielp haar in het water dat de mens reinigt en een geestelijke wedergeboorte mogelijk maakt. Toen keek hij omhoog, alsof hij de hemel in wilde kijken, hief zijn rechterarm rechthoekig op en sprak: 'Nancy Ann McArthur, van Jezus Christus' wege gemachtigd zijnde, doop ik u in de naam des Vaders, en des Zoons, en des heiligen Geestes.'¹⁸ Niet één keer haperde hij. Niet één keer stotterde hij. Niet één keer weifelde hij. We waren getuige geweest van een hedendaags wonder.

Toen ik Robert in de kleedkamer feliciteerde, verwachtte ik opnieuw een ononderbroken woorden-vloed. Ik had het evenwel bij het verkeerde eind. Hij

keek naar de grond en stamelde zijn woorden van dank.

Ik getuig dat Robert, toen hij handelde met het gezag van het Aäronisch priesterschap, sprak met macht, met overtuiging en met hemelse hulp.

Dat is het legaat van ene Johannes, Johannes de Doper om precies te zijn. Wij horen zijn stem nu. Die oproept tot nederigheid, tot moed aanzet; en inspireert tot geloof.

Mogen wij worden gemotiveerd door zijn boodschap. Mogen wij worden geïnspireerd door zijn bediening. Mogen wij door zijn voorbeeld tot waardering voor het Aäronisch priesterschap en zijn goddelijke macht worden gebracht. □

NOTEN

1. 'Ik ben een kind van God', *Kinderliedjes*, blz. 2.
2. Geloofsartikelen 1:1.
3. Geloofsartikelen 1:13.
4. Zie Johannes 21:15–16.
5. LV 107:14.
6. Lucas 1:6.
7. Lucas 1:13, 15.
8. Lucas 1:80.
9. Johannes 3:28.
10. Lucas 3:16.
11. Matteüs 3:11.
12. Zie Matteüs 3:13–15.
13. Matteüs 3:16–17.
14. Johannes 1:29.
15. Matteüs 11:11.
16. LV 13, inleiding.
17. LV 13:1.
18. Zie LV 20:73.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Ouders worden door de jeugdwerkleerkrachten geholpen bij het onderwijs van hun kinderen in het evangelie van Jezus Christus.
2. Het Aäronisch priesterschap is belangrijk, evenals de bediening van Johannes de Doper.
3. Uit de bediening van Johannes de Doper kunnen wij nederigheid, moed en geloof leren.

EVANGELIEWORTELS BLOOTLEGGEN IN GROOT-BRITTANNIË

PROFETEN BETRADEN DIT LAND.
NU TREDEN DEZE TIENERS IN HUN VOETSPOREN.

Janet Thomas

Op een zonnige zaterdagmorgen gaan de jongeren uit de ring Cardiff in Wales op weg om een bijzondere activiteit te houden. Hun rugzakken zitten boordevol boterhammen en pasteitjes en zelf lopen ze over van enthousiasme, want ze gaan de herstelling van het Aäronisch priesterschap herdenken en de wortels van het evangelie in Groot-Brittannië blootleggen.

Die wortels zitten diep, ze gaan maar liefst 160 jaar terug — naar de tijd dat Wilford Woodruff (1807–1898) en Brigham Young (1801–1877) over de wegen liepen waar nu hun bus over rijdt. Zowel ouderling Young als ouderling Woodruff, die in die tijd beiden lid van het Quorum der Twaalf Apostelen waren, zijn president van de kerk geworden.

Daar alle tieners in één bus zitten, is het aantal decibellen aanzienlijk wanneer de bus de grens met Engeland overschrijdt. Iedereen praat met elkaar en iedereen heeft het naar zijn zin. De jongeren grijpen elke kans aan om bij elkaar te zijn. Ze zijn graag onder vrienden met dezelfde geloofsvertuiging.

Charlotte Forward (15) uit de wijk Cwmbran trekt graag op met haar vriendinnen Kathryn Elliott uit de wijk Blackwood en Rachel Griffiths uit de wijk Newport. Meestal zien ze elkaar alleen op ringactiviteiten,

vandaar dat het een groot feest is om de hele dag met elkaar te kunnen optrekken. Charlotte zegt: 'Het is prettig wonen in Wales. Iedereen is ongelooflijk aardig voor elkaar. We kunnen het in de ring goed met elkaar vinden. Ik ben geloof ik de zevende generatie in de kerk. Sommige voorouders zijn naar Utah geëmigreerd, maar anderen bleven. Nu lijkt het erop dat ik overal verwanten heb.'

De bus rijdt het dorpje Ledbury in. Het is nu een gewoon Engels stadje, met uitzondering van de pittoreske oude buitenmarkt in de hoofdstraat. Andrew Dearden, de jongemannenpresident van de ring, vertelt de jongeren dat de eerste zendelingen in dit gebied op het marktplein hebben gepredikt. Een paar jongemannen, die zelf over een paar jaar op zending gaan, verlaten de bus en wandelen onder het oude dak van de markt door. Zouden zij het lef hebben gehad om daar te gaan staan en

De eerste zendingen in Groot-Brittannië predikten in het dorpje Ledbury (boven, midden van inzet). In de Malvern Hills (achtergrond en linkerbladzijde) wijdde Wilford Woodruff het gebied toe aan de verkondiging van het evangelie.

met de inwoners van het stadje over het evangelie te praten? Hoe zouden ze hebben gereageerd als de menigte niet had willen luisteren?

Sommige mensen die 160 jaar geleden Wilford Woodruff hoorde prediken, vroegen of zij zich konden laten dopen. De jongeren zijn verbaasd dat de zendingen zo'n succes hadden met de verbreiding van het evangelie. Clive Wilkinson (18), die uitkijkt naar zijn zending, vindt het mieters dat er toen honderden mensen in dit gebied naar de zendingen luisterden en ze geloofden.

'Het is verbazingwekkend dat de mensen door maar één toespraak tot bekering kwamen', zegt Clive. 'Ik ben ringzending, en als ik nu met de zendingen samenwerk, gaat het heel anders. We mogen al blij zijn als we

worden binnengelaten. Het is verbaazingwekkend dat de zendingen van toen hier met een nieuw geloof kwamen, waarvan niemand had

gehoord, en dat mensen genoeg geloof hadden om het te omarmen, zomaar zonder omwegen.'

De volgende twee haltes verschillen van elkaar, maar worden beide genoemd in de kerkgeschiedenis. De eerste halte is de Malvern Hills. Dit is de plek waar Wilford Woodruff het gebied toewijdde aan de verkondiging van het evangelie. Na de lunch te hebben gebruikt, laten de jongeren de wegen en huizen achter zich en wandelen het pad op naar de grazige weiden bij de top. Van daaruit kunnen zij de county Herefordshire zien liggen. Als zij zich omdraaien en de andere kant opkijken, zien zij Wales liggen.

Malvern Hills

De Malvern Hills zijn een bergketen in het zuidwesten van Engeland, grazig onder de top, waarvan men in alle richtingen minstens 50 kilometer uitzicht heeft. De hoogste plek is de Herefordshire Beacon.

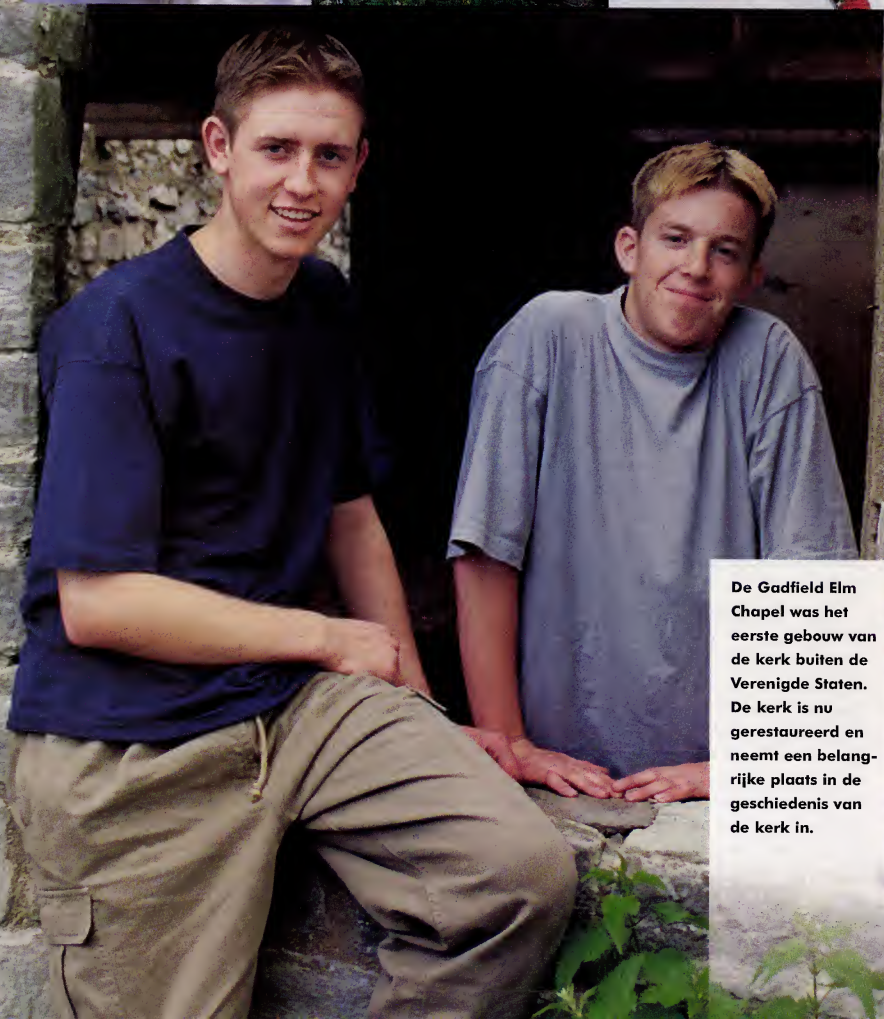
Wilford Woodruff schreef in maart 1840 over zijn beklimming van de Malvern Hills: 'Tijdens mijn wandeling naar Colwell op de 9^e kreeg ik een goed beeld van de pracht van de natuur en de macht van de Schepper; dat was toen ik op de top van Malvern Hill stond, zo'n 1200 tot 1500 voet [360 tot 460 meter] hoog. Het omliggende landschap strekte zich vele mijlen voor mij uit (. . .). Terwijl ik op deze heuvel stond, en de

grootse en lieflijke aanblik in mij opnam, begon de donder te rollen, en fluitte het onweer in de vallei beneden mij, waarop het begon te stortregenen. De plechtigheid en pracht van het tafereel maakte grote indruk op me toen ik daar op de heuvel boven de wolken was en een goed overzicht had van de schitterende werken van de Schepper, en zijn majesteit zag in

de storm.' (Geciteerd in *Wilford Woodruff*, blz. 148-149.)

Op Beacon Hill besloten de ouderlingen Brigham Young, Wilford Woodruff en Willard Richards (1804-1854), allen van het Quorum der Twaalf Apostelen, na over te hebben gebeden, hun goedkeuring te verlenen aan de eerste druk van het Boek van Mormon en een zangboek in Groot-Brittannië. Deze broeders beschikten niet over een tempel. Daarom trokken zij zich vaak terug op de Malvern Hills om belangrijke beslissingen met de Heer te bespreken. Deze heuvels, en in het bijzonder Beacon Hill, zijn gewijde plaatsen in de kerkgeschiedenis.

De Gadfield Elm Chapel was het eerste gebouw van de kerk buiten de Verenigde Staten. De kerk is nu gerestaureerd en neemt een belangrijke plaats in de geschiedenis van de kerk in.

AL JOUNDS, GADFIELD ELM CHAPEL

Gadfield Elm Chapel

De Gadfield Elm Chapel is in 1836 gebouwd door een kerkgenootschap dat zich de United Brethren noemde. Nadat de United Brethren, die in de lente en zomer van 1840 tot de kerk waren toetgetreden, de kapel aan de kerk hadden geschonken, is het kerkje intensief gebruikt, totdat bijna alle pasgedoopte heiligen naar Nauvoo waren geëmigreerd. Het kerkje is toen van de hand gedaan om gelden bij elkaar te krijgen voor de overtocht.

Hoewel de Gadfield Elm Chapel in verval was geraakt, kochten de plaatselijke leden hem in 1995 en restaureerden het kerkje in de staat zoals die 160 jaar geleden moet zijn geweest aan de hand van de originele tekeningen en omschrijvingen. In april 2000 heeft ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen, die afstamt van een van de oorspronkelijke leiders van de United Brethren, het kerkje opnieuw ingewijd. Het kerkje wordt zo nu en dan gebruikt voor kerkbijeenkomsten; wie geïnteresseerd is in de geschiedenis van de kerk is ook van harte welkom.

De tweede halte is de boerderij van John Benbow. Hoewel de boerderij zelf particulier bezit is, is de kleine vijver, waar honderden bekeerlingen zich in lieten dopen, aangekocht door de kerk. De jongeren rusten wat uit op het vers gemaaid gras en proberen zich voor te stellen hoe het was toen Wilford Woodruff hier als zendeling werkzaam was.

In zijn dagboek schreef ouderling Woodruff dat hij het gevoel had dat de Heer hem naar deze plek had geleid. Hij reisde vele kilometers per diligence, waarna hij nog een heel stuk te voet aflegde. Hij ontmoette de welgestelde boer John Benbow, die met zijn vrouw, Jane, tot een grote groep mensen behoorde die gebroken had met de gevestigde kerkgenootschappen van die tijd. Wilford Woodruff heeft geschreven:

‘[John Benbow] liet in de omgeving bekendmaken dat er die avond een Amerikaanse zendeling bij hem thuis zou prediken. Toen de vastgestelde tijd daar was, waren veel burenen naar de boerderij toegekomen, waarna ik mijn eerste redevoering over het evangelie hield. Ik predikte daar de volgende avond weer en doopte zes personen, onder wie de heer John Benbow, zijn vrouw, en vier predikanten van de United Brethren (...).

‘(...) De kerk die in de buurt van de boerderij van broeder Benbow staat, gepreisdieerd door de pastoor van de parochie, werd bezocht door maar vijftien mensen,

Wilford Woodruff werd naar een plek geleid waar een grote groep gelovigen bleek te zijn voorbereid op het evangelie. Hij doopte ongeveer 600 mensen in de vijver op de boerderij van John Benbow (boven, midden).

terwijl ik een grote gemeente had, met naar schatting duizend mensen, die mijn vergaderingen overdag en 's avonds bijwoonden.' (Geciteerd door Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors* [1964], 117–118.)

Velen van die duizend luisteraars lieten zich dopen, en die bekeerlingen vormden de vroegste gemeenten van de kerk in Engeland. John en Jane Benbow en Thomas Kington financierden ook de eerste Britse uitgave van het Boek van Mormon en een zangboek van de kerk.

In die paar maanden in 1840 predikte Wilford Woodruff tot alle leden van die afgescheiden groep, die hij op één man na allemaal doopte — in totaal waren dat ongeveer 600 mensen. Ouderling Woodruff doopte ook ruim 1200 personen van andere genootschappen. Veel dopelingen verkochten hun land en bezittingen en verlieten Engeland om zich in Nauvoo te vestigen, waar zij tot de getrouwen van de kerk behoorden. Later werden zij uit Nauvoo verdreven, staken de vlakten over en stichtten nieuwe nederzettingen in het westen van de Verenigde Staten. Tegenwoordig wordt hun invloed over de hele wereld gevoeld, en veel van hun nakomelingen zetten zich in voor het werk van de Heer.

Hoewel er met uitzondering van de vijver niet veel te zien is op de boerderij van Benbow, zwijgen de jongeren. De vredige geest die op deze plek heerst, lijkt zich in ieders hart te nestelen. 'Het voelt heel bijzonder,' zegt Suzy Taylor uit de wijk Blackwood, 'als je denkt aan al die mensen die hier voor ons geweest zijn. Het is goed om te zien waar onze leiders het over hadden.'

De laatste halte is bij de restanten van de Gadfield Elm Chapel. Ten tijde van hun bezoek, stonden alleen nog de muren overeind. Het dak is verdwenen en binnen tieren de netels welig. De kerk was het eerste gebouw van de kerk buiten de Verenigde Staten. Het kost ons geen moeite om ons voor te stellen hoe het 160 jaar geleden voor de mensen geweest moet zijn om over de bochtige landweggetjes naar de kerk te lopen. Het is

iets moeilijker om je voor te stellen welke krachtige geest er geweest moet zijn als Wilford Woodruff predikte. De mensen hoorden de

waarheid, die hun leven ingrijpend veranderde, en dat op slechts één avond.

De zaden die toen gestrooid werden, komen ook nu nog tot volle bloei in de jongeren die de plaatsen bezoeken waar zulke wonderen plaatsvonden. 'Het is echt verbazingwekkend,' zegt Joseph Parry uit de gemeente Caerphilly. 'Die plaatsen zijn hier dichtbij ons. Ik heb altijd gedacht dat de geschiedenis van de kerk zich in Amerika heeft afgespeeld. Maar ook hier in Groot-Brittannië heeft het zich afgespeeld.' □

FRANK MAGLIERI, DE BOEDERIJ VAN BENBOW

Vijver bij de boerderij van John Benbow

In deze vijver op de boerderij van John Benbow hebben in 1840 honderden dopen plaatsgevonden. Op 5 maart lieten John en Jane Benbow en vier predikanten van de plaatselijke gemeente, die zich de United Brethren noemde, zich dopen door Wilford Woodruff. Ouderling Woodruff besteedde het grootste deel van de volgende dag, zo schreef hij, met 'het schoonmaken van een vijver en die in gereedheid te brengen voor de doop, omdat ik zag dat velen de verordening zouden ondergaan. Daaropvolgend doopte ik zeshonderd personen in die vijver' (geciteerd in *Wilford Woodruff*, blz. 117).

ONAF

James
e TG Guile; Sinc
Chastening

SCHEIDELIJKE GETUIGEN VAN JEZUS CHRISTUS

Ouderling John M. Madsen van de Zeventig

De Leer en Verbonden getuigt dat het Boek van Mormon waar is, en beide getuigen van de Heiland.

De Leer en Verbonden en het Boek van Mormon zijn onafscheidelijke, krachtige getuigen van de goddelijke natuur van Jezus Christus en zijn grote werk in de laatste dagen. Deze twee Schriften laten, tenminste gedeeltelijk, de belofte van de Heer aan Henoch in vervulling gaan: 'En gerechtigheid zal

Ik uit de hemel nederzenden; en waarheid zal Ik uit de aarde voortzenden om van mijn Eniggeborene te getuigen, van zijn opstanding uit de doden, ja, en ook van de opstanding van alle mensen; en gerechtigheid en waarheid zal Ik als een vloed over de aarde doen stromen, om mijn uitverkorenen van de vier hoeken der aarde te vergaderen' (Mozes 7:62).

Na deze tekst in een conferentietoespraak te hebben geciteerd, zei president Ezra Taft Benson (1899-1994) dat 'het Boek van Mormon (...) uit de aarde (is) voortgekomen, vervuld met waarheid' en dat de Leer en Verbonden vol staat met 'openbaring na openbaring uit de hemelen' ('De gave van hedendaagse openbaring', De Ster, januari 1987, blz. 75-77).

We kunnen veel te weten komen over het belang van het Boek van Mormon door de openbaringen in de Leer en Verbonden te lezen.

VERBANDEN TUSSEN HET BOEK VAN MORMON EN DE LEER EN VERBONDEN

Toen de engel Moroni zijn glorieuze boodschap inzake het boek 'op gouden platen geschreven' bracht, zei hij 'dat het boek de volheid van het eeuwig evangelie bevatte' (Geschiedenis van Joseph Smith 1:34). Toen hij had uitgelegd welke middelen de vertaling van het boek ten dienste stonden, begon Moroni profetieën uit het Oude en Nieuwe Testament te citeren. Hij citeerde eerst uit het derde hoofdstuk van Maleachi en

daarna uit het vierde hoofdstuk. Leer en Verbonden 2 bevat een beknopt verslag van zijn bezoek.

In de zomer van 1828 ontving de profeet Joseph Smith nog twee openbaringen in verband met de vertaling van het Boek van Mormon: in de afdelingen 3 en 10 wordt ingegaan op de 116 bladzijden die aan de hoede van Martin Harris waren toevertrouwd, zodat hij ze 'mee naar huis kon nemen om ze daar te laten zien' (*History of the Church*, deel 1, blz. 21).

In februari 1829 kwam Joseph Smith sr. op bezoek bij zijn zoon. Hij wist heel goed wat er zich allemaal had afgespeeld: het visioen van de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph, de belofte van de Heer 'dat de volheid van het evangelie in de toekomst zou worden bekendgemaakt' (*History of the Church*, deel 4, blz. 536), de verschijning van de engel Moroni, de inontvangstname van de gouden platen, het vertaalwerk, het verloren manuscript, en de inbeslagname en teruggave van de platen en de Urim en Tummim. Bij deze gelegenheid deed de profeet Joseph namens zijn vader navraag bij de Heer en ontving afdeling 4, die als volgt begint: 'Nu, zie, een wonderbaar werk is op het punt onder de mensenkinderen voort te komen.' De vertaling van het Boek van Mormon maakte deel uit, en was van wezenlijk belang voor, de totstandkoming van het grote en wonderbare werk van de herstelling.

In maart 1829 was Martin Harris zeer berouwvol en verdrietig over het verlies van de 116 bladzijden aan vertaalwerk, en hij besloot weer naar Harmony in Pennsylvania te gaan. Hij smeekte Joseph namens hem navraag te doen bij de Heer. En weer ontving de profeet een openbaring, afdeling 5, waarin Martin Harris werd geroepen als getuige van de gouden platen als hij zich zou bekeren en vernederen voor de Heer.

In april 1829 reisde Oliver Cowdery naar Harmony,

nadat hij gehoord had dat Joseph de platen in zijn bezit had, en daar aangekomen raakte hij onmiddellijk betrokken bij het vertaalwerk, als de schrijver van Joseph (zie *History of the Church*, deel 1, blz. 32–33). In deze maand werden de afdeling 6, 8 en 9 gegeven als antwoord op vragen die voortvloeiden uit de vertaling van het Boek van Mormon.

Afdeling 13 is nog een schitterend voorbeeld van openbaring aan de profeet in antwoord op vragen die bij hen opkwamen bij de vertaling van het Boek van Mormon. Joseph heeft daarover gezegd: 'Wij waren nog steeds bezig met het vertaalwerk, toen wij de volgende maand (mei 1829) op zekere dag het bos ingingen om te bidden en de Here om inlichtingen te vragen aangaande de doop tot vergeving der zonden, die wij bij het vertalen der platen vermeld vonden. Toen wij in gebed verzonken waren en de Here aanriepen, daalde er in een wolk van licht een hemelse

boodschapper neer, en onder oplegging van zijn handen ordende hij ons, zeggende:

'Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het priesterschap van Aäron, dat de sleutels omvat van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling tot vergeving der zonden' (GJS 1:68–69; cursivering toegevoegd in vers 68; zie ook LV 13).

Deze hemelse bode, 'die zich als Johannes bekendmaakte, die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd', legde vervolgens aan Joseph en Oliver uit 'dat hij onder de leiding van Petrus, Jakobus en Johannes handelde, die de sleutels van het priesterschap van Melchizedek bezaten, dat ons te bestemder tijd, zo zei hij, zou worden verleend' (*History of the Church*, deel 1, blz. 40). Aldus resulteerde het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon niet alleen in verscheidene openbaringen die in de Leer en

Toen de engel Moroni zijn glorieuze boodschap inzake het boek 'op gouden platen geschreven' bracht, zei hij 'dat het boek de volheid van het eeuwig evangelie bevatte.'

Verbonden zijn opgenomen, maar was het ook de katalysator van de herstelling van het heilige Aäronisch en Melchizedeks priesterschap, ter voorbereiding op de stichting van de kerk en het koninkrijk Gods in deze laatste dagen.

De afdelingen 14, 15, 16, 17, 18 19 en 20 illustreren verder alle het verband tussen het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden.

HET BELANG VAN HET BOEK VAN MORMON VERKONDIGD

Ruim anderhalf jaar na de vertaling en publicatie van het Boek van Mormon en de stichting van de kerk, openbaarde de Heer zijn 'voorwoord' van de Leer en Verbonden, nu afdeling 1. In dit geopenbaarde voorwoord getuigde de Heer dat de profeet Joseph Smith de macht had gekregen om het Boek van Mormon te vertalen 'door de genade Gods' en 'door de macht Gods' (LV 1:29).

In afdeling 3 legt de Heer uit waarom Hij het Boek van Mormon tevoorschijn heeft laten komen:

‘Want zoals de kennis van een Zaligmaker door het getuigenis der Joden tot de wereld is gekomen, zal de kennis van een Zaligmaker gelijkerwijs tot mijn volk komen —

‘En tot de Nephieten, (. . .) door het getuigenis van hun vaders —

‘En dit getuigenis zal ter kennis van de Lamanieten (. . .) komen (. . .).

‘En deze platen, die deze kronieken bevatten, zijn juist voor dit doel bewaard gebleven, opdat de beloften, die de Here aan zijn volk heeft gedaan, mochten worden vervuld;

‘En opdat de Lamanieten tot de kennis van hun vaders zouden mogen komen en de beloften des Heren weten en het evangelie geloven, en op de verdiensten van Jezus Christus

vertrouwen, en door geloof in zijn naam worden verheerlijkt, en opdat zij door hun bekering zalig zouden mogen worden' (LV 3:16-20; cursivering toegevoegd).

In afdeling 5 heeft de Heer veel te zeggen over het belang van het Boek van Mormon voor de herstelling van het evangelie. De Heer herinnerde Joseph eraan: '(...) gij hebt een gave om de platen te vertalen; en dit is de eerste gave, die Ik aan u verleende, en Ik heb u geboden, dat gij op geen andere gave aanspraak zoudt maken, totdat mijn oogmerk in deze is bereikt; want Ik zal u geen andere gave verlenen, totdat het [de vertaling en publicatie van het Boek van Mormon] is voltooid' (LV 5:4; cursivering toegevoegd). De Heer liet er bij zijn dienstknecht Joseph Smith geen twijfel over bestaan dat eerst het Boek van Mormon vertaald en beschikbaar moest zijn, voordat zijn werk in de laatste dagen verder kon.

In afdeling vijf, de verzen 5-16 legt de Heer ook uit waarom het Boek van Mormon zo belangrijk is voor de vestiging van zijn koninkrijk op aarde. In deze verzen gebruikte de Heer herhaaldelijk de frase *mijn woorden* om naar het Boek van Mormon te verwijzen, dat spoedig tevoorschijn zou komen 'door' de profeet Joseph Smith (zie ook 3 Nephi 21:9-11). De Heer verklaarde dat als de mensenkinderen '*mijn woorden* [in het Boek van Mormon] niet willen geloven, (...) *zij u evenmin (zouden) geloven, mijn dienstknecht Joseph*' (LV 5:7; cursivering toegevoegd).

Deze paar verzen illustreren de grote waarheid die Joseph Smith verkondigde 'dat het Boek van Mormon de sluitsteen van onze godsdienst [is]' (*History of the Church*, deel 4, blz. 461). Een getuigenis van de heiligheid en waarheid van het Boek van Mormon bevestigt dat Jezus de Christus is, dat Joseph Smith een waar profeet is, en dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gesticht door de profeet Joseph, waar is.

Met een dergelijk getuigenis, geboren uit de Geest, omarmen vele moedige zielen uit alle naties der aarde het herstelde evangelie (zie LV 5:16).

In Leer en Verbonden 6:9 kreeg Oliver Cowdery opdracht van de Heer om te helpen bij het voortbrengen 'van mijn werk'. Oliver Cowdery heeft inderdaad een cruciale rol gespeeld bij het tevoorschijn brengen van het Boek van Mormon, dat 'de volheid van het evangelie'

bevat (zie LV 20:8-9; 27:5; 42:12; 135:3). De Heer zou zijn dienstknechten uitzenden met deze kroniek in hun bezit om 'een wonderbaar werk onder de mensenkinderen [te] verrichten, dat velen van hun zonden zal overtuigen, zodat zij tot bekering mogen komen, en tot het koninkrijk mijns Vaders' (LV 18:44).

Afdeling 17 van de Leer en Verbonden bevat een van de duidelijkste en krachtigste getuigenissen van het Boek van Mormon die zijn opgetekend. De Heer Jezus Christus, van wie het Boek van Mormon 'een getuige' is, verklaart dat 'mijn dienstknecht Joseph Smith jr. (...) het boek vertaald (heeft), ja, dat gedeelte, dat Ik hem heb geboden, en het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft' (Leer en Verbonden 17:5-6).

Wie kan dit getuigenis lezen of horen en zich blijven afvragen hoe de Heer over het Boek van Mormon denkt? Het is plechtige ernst om deze woorden te horen, lezen of te overpeinzen, want ze zijn genoeg om ons te veroordelen, mochten we ooit het Boek van Mormon verwerpen of ontrouw zijn aan de zaak van Christus en zijn koninkrijk (zie LV 5:15, 18).

In juni 1829 verklaarde de Heer tot Oliver Cowdery, de schrijver van de profeet, het volgende krachtige getuigenis aangaande de waarheid en het belang van het Boek van Mormon: 'Zie, door mijn Geest heb Ik u vele malen geopenbaard, dat *het door u geschrevene waar is* (...).

De Heer verklaarde tegen Oliver Cowdery, de schrijver van de profeet: 'Want [in het Boek van Mormon] is alles geschreven aangaande de grondlegging van mijn kerk, mijn evangelie en mijn rots.'

‘En (. . .) dan geef Ik u een gebod, dat gij op het geschrevene vertrouwt;

‘Want daarin is alles geschreven aangaande de grondlegging van mijn kerk, mijn evangelie en mijn rots.

‘Indien gij daarom mijn kerk zult bouwen op de grondslag van mijn evangelie en mijn rots, zullen de poorten der hel u niet overweldigen’ (LV 18:2-5; cursivering toegevoegd). Derhalve bevat het Boek van Mormon de fundamentele leringen van de herstelde kerk van Jezus Christus, Zoals de Heer zelf heeft getuigd.

In afdeling 20 wordt uitgebreid ingegaan op het Boek van Mormon. Het is opmerkelijk dat de openbaring om de kerk officieel te stichten pas gegeven is nadat het Boek van Mormon was vertaald en gepubliceerd. Na te hebben bevestigd dat Joseph Smith en Oliver Cowdery van Godswege waren geroepen en bevoegd waren om zijn kerk te stichten en te leiden, verklaarde de Heer het volgende:

‘[God] gaf hem [de profeet Joseph Smith] macht van omhoog om met de middelen, die van tevoren werden bereid, het Boek van Mormon te vertalen;

‘Dat een kroniek bevat van een gevallen volk en de volheid van het evangelie van Jezus Christus voor de niet-Joden, alsmede voor de Joden;

‘Dat door inspiratie werd gegeven, en door de bediening van engelen aan anderen wordt bevestigd, en door hen [de drie getuigen] aan de wereld wordt verkondigd —

‘Hiermede de wereld bewijzende, dat de heilige Schriften waar zijn, en dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot zijn heilig werk roept, zowel in deze eeuw en in dit geslacht, als in geslachten vanouds;

‘Daardoor aantonend, dat Hij dezelfde God is, gisteren, heden en voor eeuwig (. . .).

‘Omdat er zulke grote getuigen zijn [Joseph Smith, de drie getuigen, de acht getuigen, en zelfs zij die het Boek

van Mormon samenstelden], zal de wereld bijgevolg door hen worden geoordeeld, namelijk zovelen, als er hierna dit werk [het Boek van Mormon] zullen leren kennen.

‘En zij, die het in geloof ontvangen, en gerechtigheid werken, zullen een kroon des eeuwigen levens ontvangen’ (LV 20:8-14).

In afdeling 84 komt de Heer nogmaals terug op het Boek van Mormon en geeft een plechtige waarschuwing

wat het boek betreft. Tot de heiligen in 1832 verklaarde de Heer:

‘En uw geest is in het verleden verduisterd geweest wegens ongehoorzaamheid, en omdat gij de dingen, die gij hebt ontvangen, lichtvaardig hebt behandeld —

‘Welke ijdelheid en welk ongeloof de ganse kerk onder veroordeling hebben gebracht.

‘En deze veroordeling rust op de kinderen van Zion, ja, op allen.

‘En zij zullen onder deze veroordeling blijven, totdat zij zich bekeren

en het nieuwe verbond gedenken, namelijk het Boek van Mormon en de geboden, die Ik hun reeds eerder heb gegeven, en niet alleen te spreken, maar te handelen overeenkomstig hetgeen Ik heb geschreven’ (LV 84:54-57; cursivering toegevoegd).

Bij verschillende gelegenheden heeft president Ezra Taft Benson de leden van de kerk aangemoedigd de voorschriften in het Boek van Mormon te bestuderen, te gebruiken en na te leven, om zich zo te bevrijden van de veroordeling die over de eerste heiligen der laatste dagen was uitgesproken.

TOT SLOT

De Heer heeft in de Leer en Verbonden echt veel te zeggen over het Boek van Mormon. Deze twee Schriften zijn met recht onafscheidelijke, krachtige getuigen van de goddelijke natuur van Jezus Christus en zijn grote werk in de laatste dagen. President Benson heeft het

De Heer heeft de heiligen geboden ‘het nieuwe verbond [te] gedenken, namelijk het Boek van Mormon (. . .), en niet alleen te spreken, maar te handelen overeenkomstig hetgeen Ik heb geschreven.’

belangrijke verband tussen deze twee heilige boeken uitgelegd:

'Buiten het Boek van Mormon zelf is de Leer en Verbonden veruit de belangrijkste getuige en het grootste bewijs (...) dat het Boek van Mormon het woord van God is.

De Leer en Verbonden is de schakel tussen het Boek van Mormon en het voortgaande werk van de herstelling, verricht door de profeet Joseph Smith en zijn opvolgers (...).

'Het Boek van Mormon brengt mensen tot Christus. De Leer en Verbonden brengt de mens tot Christus' koninkrijk, (...).

'Het Boek van Mormon is de 'sluitsteen' van onze godsdienst. De Leer en Verbonden en voortdurende openbaring in de laatste dagen vormen de deksteen. De Heer heeft zijn goedkeurende zegel aan zowel de sluitsteen als de deksteen gehecht.' ('Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden, *De Ster*, juli 1987, blz. 77.) □

FOTO-ILLUSTRATOR: JED CLARK

Waarom staat onze liefdevolle hemelse Vader toe dat onschuldige mensen lijden?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

LIAHONA'S ANTWOORD

Ons verblijf in het sterfelijk bestaan omvat onplezierige ervaringen zoals ziekte, eenzaamheid, verwondingen, rampen, onrechtvaardigheid en de dood. Het leven zal niet altijd 'eerlijk' lijken.

De vraag waarom God toestaat dat onschuldige mensen lijden, is door de meesten van ons wel eens gesteld. Door het evangelie wordt ons duidelijk waarom er een tegenstelling in alles moet zijn. Als we het heilsplan begrijpen en onze ervaringen vanuit een eeuwig perspectief bekijken, kunnen we de lessen van dit leven gaan begrijpen en accepteren dat ze nodig zijn voor onze geestelijke groei. Wij zien dan in dat we gezegend zijn met de keuzevrijheid om zelf te bepalen hoe wij op die lessen reageren.

In 1955 gaf ouderling Spencer W. Kimball, toen hij lid van het Quorum der Twaalf Apostelen was, een antwoord op deze vraag, in een toespraak met de titel 'Rampzalig of zinvol?' Ouderling Kimball noemde verschillende soorten tragedies en stelde toen de volgende vragen:

'Was het de Heer die het vliegtuig tegen de berg stuurde om het leven

uit te blussen van de inzittenden, of waren het mechanische fouten of menselijke fouten?

'Veroorzaakte onze Vader in de hemel de botsing van de auto's die zes mensen de eeuwigheid in stuurde, of was het de fout van de bestuurder die de veiligheidsregels negeerde?

'Nam God het leven van de jonge moeder of zette Hij het kind ertoe aan het kanaal in te lopen, of leidde hij het andere kind op het pad van de naderende auto?

'Veroorzaakte de Heer de hartaanval van de man? Was de dood van de zendeling voortijdig?' (*Faith Precedes the Miracle* [1972], blz. 96.)

Hij vervolgt:

'Beantwoord dat, als u kunt — ik kan het niet, want hoewel ik weet dat God een belangrijke rol speelt in ons leven, weet ik niet in hoeverre Hij gebeurtenissen veroorzaakt en hoeveel hij slechts toelaat. Wat het antwoord op die vraag ook is, er is nog een andere vraag waarop ik het antwoord weet.

'Had de Heer die tragedies kunnen voorkomen? Het antwoord is: ja. De Heer is almachtig, met alle

macht om ons leven te besturen, ons verdriet te besparen, alle ongelukken te voorkomen, alle vliegtuigen en auto's te besturen, ons te voeden, te beschermen en ons werk, moeite, ziekte en zelfs de dood te besparen, als Hij dat wil. Maar dat doet Hij niet. (. . .)

'De fundamentele wet van het evangelie is (. . .) keuzevrijheid en eeuwige ontwikkeling. Ons te dwingen voorzichtig of rechtschapen te zijn, zou het tenietdoen van die fundamentele wet inhouden en zou groei onmogelijk maken. (. . .)

'Als wij dit leven zouden zien als ons volledige bestaan, dan zouden de pijn, het verdriet, de mislukking en het korte leven een ramp zijn. Maar zien we het leven als iets eeuwigds dat zich uitstrekt van het voorsterfelijke verleden tot in de eeuwige toekomst na de dood, dan kunnen we alle gebeurtenissen in het juiste perspectief zien.

'Schuilt er geen wijsheid in het ontvangen van beproevingen waardoor we er bovenuit kunnen stijgen, taken die we kunnen uitvoeren, werk om onze spieren te ontwikkelen, en

verdriet om onze ziel te beproeven? Worden wij niet blootgesteld aan verleidingen om onze kracht te beproeven, aan ziekte om geduld te leren, en aan de dood opdat wij eeuwig en verheerlijkt kunnen worden?

'Als alle zieken voor wie wij bidden werden genezen, als alle rechtschapenen werden beschermd en de slechten vernietigd, zou het hele plan van onze Vader teniet worden gedaan en zou het fundamentele beginsel van het evangelie (. . .), keuzevrijheid, beëindigd worden. Niemand zou in geloof hoeven te leven.

'Als vreugde, vrede en beloningen onmiddellijk gegeven werden aan hem die het goede deed, dan kon er geen kwaad zijn — dan zou iedereen het goede doen, maar niet omdat het goede juist was. Onze kracht zou niet beproefd worden, we zouden ons karakter niet kunnen ontwikkelen en geen vooruitgang maken in onze vaardigheden (. . .) er zou geen keuzevrijheid zijn, alleen maar satanisch bestuur.

'Zouden al onze gebeden onmiddellijk worden beantwoord volgens onze zelfzuchtige verlangens en ons beperkte begripsvermogen, dan zou er weinig of geen lijden zijn, geen verdriet, geen teleurstelling, zelfs geen dood, en als die er niet waren, dan zou er ook geen vreugde zijn, geen succes, geen opstanding, geen eeuwig leven en geen godschap.' (*Faith Precedes the Miracle*, 96–97.)

Ja, sommigen zouden al te snel onze hemelse Vader de schuld kunnen geven omdat Hij de naarheid niet voorkomt die ons en onze dierbaren overkomen. Sommigen raken zelfs verbitterd. Maar als we eenmaal de

poorten van de dood zijn gepasseerd en met een eeuwig perspectief zien, zullen we Hem ongetwijfeld prijzen om zijn genade, zijn liefde en zijn wijsheid die Hij heeft betoond door juist dát toe te laten dat bedoeld is om ons te helpen zodat we ons volledige potentieel kunnen bereiken en kunnen worden zoals Hij.

ANTWOORDEN VAN LEZERS

Wij maken allemaal lijden door. En lijden is niet altijd het gevolg van zonde. Soms heeft het een hoger doel, onder andere opdat wij er iets van leren. Onze hemelse Vader heeft ons zeer lief. Hij kent onze sterke en onze zwakke kanten. Wij weten dat dit leven een tijd is waarin wij ons moeten voorbereiden, een tijd om te leren, een tijd om vooruitgang te maken. Alles wat wij moeten doen, is te volharden in getrouwheid, met vertrouwen in de Heer, en hard werkend om onze moeilijkheden te overwinnen, vermijgend om tegen Hem te klagen.

Ruben C. dela Cuadra

Wijk Narvacan

Ring Narvacan (Filipijnen)

Beschouwen we ontbering of beproeving als stapstenen via welke we naar ons hemelse thuis kunnen terugkeren, dan zullen we die beproevingen moedig en verstandig tegemoet treden door de Heer om kracht en leiding te vragen. We zullen geloof hebben dat we in dit leven of het leven hierna troost en beloningen zullen ontvangen.

Rei Cheng Tsai

Gemeente P'ingtung

District P'ingtung (Taiwan)

Ruben C. dela Cuadra

Rei Cheng Tsai

Ivonete Macedo de Almeida

Franck William N'Sondi

Nelfa Awing Gumarang

Stella 'Ajilong

God staat de mens toe om zijn keuzevrijheid dusdanig te gebruiken dat als iemand een onschuldige iets aandoet, hij of zij daarvoor geoordeeld zal worden, en het slachtoffer zal te zijner tijd compensatie ontvangen, in dit leven of daarna.

Maar gebeurt er iets naars met een onschuldige vanwege een natuurramp, dan kan het ook een goddelijk doel hebben. Misschien om ons ergens op te wijzen, of om ons geloof te beproeven; misschien omdat we er de kans door krijgen om onze naaste te dienen.

Ivonete Macedo de Almeida
Wijk Jardim Maria do Carmo
Ring São Paulo (Brazilië)

Heiligen der laatste dagen zijn gezegend met kennis van de doelen van het heilsplan. We weten ook dat beproeving en vervolging een ladder zijn waarmee we kunnen opstijgen naar God. In de lofzang 'Komt, heil'gen, komt' (lofzang 15) vinden wij het antwoord op deze vraag: waarom zouden we teleurgesteld raken als we weten dat ons eeuwig geluk wacht?

Franck William N'Sondi
Gemeente Ouenze
District Brazzaville (Republiek Kongo)

Het was erg moeilijk voor mijn familie toen mijn vader enkele jaren geleden overleed. Ik bad vurig en vroeg de Heer wat we hadden gedaan om die betreurenswaardige gebeurtenis te verdienen. Toen verzekerde de Heilige Geest me dat door mijn vaders dood ons geloof in Jezus Christus sterker kon worden. Wij zouden er altijd aan moeten

denken dat tegenspoed ons sterker kan maken en dat het deel uitmaakt van het doel en plan van onze hemelse Vader.

Nelfa Awing Gumarang
Gemeente Tiuaa
Zendingsgebied Ilagan (Filipijnen)

Soms staat onze hemelse Vader toe dat de onschuldige gedood wordt opdat die zijn rust kan ingaan en opdat zijn oordelen over de goddelozen mogen komen (zie Alma 60:13). Hij heeft beloofd dat zij die in Hem sterven, 'de dood niet zullen smaken, want deze zal hun zoet zijn' (LV 42:46).

Stella 'Ajilong
Gemeente Kololo
District Kampala (Oeganda)

Jij kunt ook een bijdrage leveren aan VRAAG EN ANTWOORD door de onderstaande vraag te beantwoorden. Stuur je antwoord vóór 1 april 2001 naar QUESTIONS AND ANSWERS 04/01, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of stuur ons een e-mail op CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Je kunt in je eigen taal schrijven (of typen). Je antwoord komt alleen voor publicatie in aanmerking als je je volledige naam, leeftijd, adres en wijk/ring (of gemeente/district) vermeldt. Staar zo mogelijk ook een foto van jezelf; die wordt echter niet teruggestuurd. Een representatieve keuze uit de antwoorden zal worden gepubliceerd.

VRAAG: Wat kun je doen als er op school over ongepaste onderwerpen wordt gepraat? □

De Kindervriend

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN ■ FEBRUARI 2001

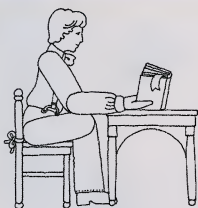

Het eerste visioen

Delores DeVictoria ILLUSTRATOR: JULIE F. YOUNG

Instructies

Verwijder deze twee bladzijden voorzichtig uit deze uitgave en plak ze op stevig papier. Knip de kaartjes met het verhaal en het poppetje uit. Gebruik splitpinnetjes om de armen en benen aan het lijfje vast te maken. Zet het poppetje in de houding die op de kaartjes staan en vertel met behulp van de tekst op de kaartjes en het poppetje het verhaal van het eerste visioen van Joseph Smith.

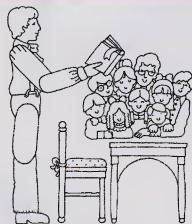
1 Joseph Smith was veertien jaar en hij wist niet van welke kerk hij lid moest worden. Op zekere dag las hij in de Bijbel: 'Indien echter iemand van u in wijsheid tekortschiet, dan bidde hij God daarom, (...) en zij zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5).

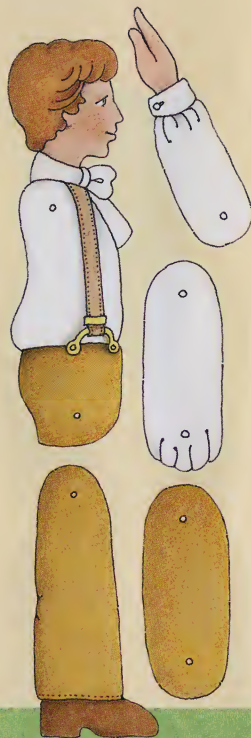
2 Joseph besloot te doen wat hij las. Hij zou God vragen van welke kerk hij lid moest worden. Daarom ging hij bidden in een stuk bos vlakbij zijn huis.

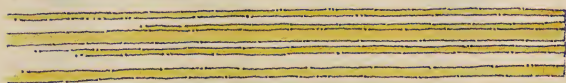
3 Toen hij daar aan het bidden was, verscheen er een helder licht boven zijn hoofd. Toen zag Joseph onze hemelse Vader en Jezus Christus. Jezus zei dat Joseph van geen enkele kerk lid moest worden. En Jezus vertelde hem nog veel meer.

4 Toen onze hemelse Vader en Jezus weer weggingen, had Joseph een warm gevoel van vrede en vreugde in zijn hart over wat hij gezien en gehoord had.

van Joseph Smith

Luz Karina Sánchez

UIT YAGUARÓN (PARAGUAY)

Mary Ann Whetten Lyman

FOTOGRAFIE: RICHARD EN MARY ANN WHETTEN LYMAN

Luz Karina Sánchez — een zevenjarig meisje uit Yaguarón in het Zuid-Amerikaanse land Paraguay — tekent, knikkert en voert de kippen. En dat doet ze op een heel bijzondere manier: met haar voeten!

Karina is zonder armen geboren, maar dat weerhoudt haar er niet van om te schrijven, te tekenen, bladzijden om te slaan, haar haren te kammen, zich zelf aan te kleden en met een vork te eten. Ze is een zelfstandig meisje dat weet wat ze wil, en dat zoekt hoe ze met haar voeten kan doen wat sommige mensen nauwelijks met hun handen kunnen. Federico en Isabel Sánchez, de ouders van Karina, zeggen dat ze zelf zoekt hoe ze van alles met haar voeten kan doen zodat ze zich goed kan redden — zonder hulp.

Karina's eerste naam is Luz.

Dat betekent in haar moedertaal, het Spaans, 'licht'. Toen ze geboren was, kreeg haar

moeder een bijzonder gevoel van vrede en troost, dat haar als het ware met licht vervulde — daarom noemde ze de baby Luz, naar dat bijzondere gevoel. Luz Karina is nog steeds een licht en voorbeeld voor haar moeder, de rest van het gezin en haar vriendinnen vanwege haar vastberadenheid, getuigenis en liefde.

Karina is de jongste van twaalf kinderen en ze vindt het fijn dat ze tot een groot gezin behoort. De meeste van haar broers en zussen zijn veel ouder dan zij en ze heeft een extra hechte band met haar broer Germán van twaalf. Germán zegt van Karina: 'Ik ben dol op haar omdat ze vrolijk en blij is.'

Germán staat altijd voor haar klaar. Maar Karina zelf let vaak op haar tweejarige nichtje Ruth en zorgt voor haar. Ze houdt van Ruth. Ruth houdt zich vast aan de mouwen van Karina's trui als ze samen zijn. Karina loopt dan langzaam zodat Ruth haar goed kan bijhouden en ze zorgt dat anderen voldoende aandacht aan Ruth schenken.

Het gezin waartoe Karina behoort, is ongeveer een jaar geleden lid van de kerk geworden. Sindsdien bezoeken ze de diensten in de gemeente Yaguarón in het district Paraguari. Het gezin woont op het platteland, ongeveer vijf kilometer buiten de stad. Om naar de kerk te komen, lopen ze elke week ongeveer één kilometer en nemen dan de bus. Karina gaat graag naar het jeugdwerk en houdt vooral van zingen. Er zijn ongeveer tien kinderen in het jeugdwerk van de gemeente Yaguarón.

Karina en Germán zijn op hun school de twee enige heiligen der laatste dagen. Karina zit in groep drie en haar moeder is erg trots op haar schoolwerk. Karina's lievelingsvak is tekenen. Ze tekent graag bloemen, vooral de kerstster, een heel geliefde bloem in Paraguay. Ze maakt ook tekeningen van zichzelf en haar huisgenoten. Ze tekent zichzelf altijd met armen.

Karina's beenspieren en die van de rest van haar lichaam zijn heel sterk en ze is een goede hulp en een harde werker op de boerderij van het gezin. Op de boerderij hebben ze een grote mannetjeskalkoen, kippen en een hond met een heleboel puppy's. Karina is dol op dieren. Een van haar taken is het voeren van de kippen. En ze heeft zelfs een manier verzonnen waarop dat haar lukt. Ze pakt de zak met maïskorrels met haar voet op en drukt hem onder haar kin. Zo draagt ze de zak als ze loopt. Dan gaat ze op een stoel zitten, doet de zak met de ene voet open en steekt de andere voet in de zak. Ze haalt er een voetvol maïs uit en strooit het uit voor de kippen. Karina vindt het ook fijn om de kippen vast te houden. Ze vangt dan voorzichtig een kuiken met haar voeten en houdt het zachte, donzige beestje onder haar kin.

Iets anders wat Karina graag doet, is knikkeren. En ze is er heel goed in. Vaak wint ze het van de andere

kinderen — en ze wint soms zelfs van de zendelingen als die met haar knikkeren. Ze houdt een knikker met haar voet op zijn plaats en schopt er dan vlug met haar voet tegenaan. Ze kan haar knikkers met haar voet beter sturen dan vele anderen met hun handen.

Karina is ook heel handig met de katapult. Ze legt de lussen van twee elastieken over twee tenen, legt er met haar andere voet een *coquito* — een heel klein kokosnootje — tussen, trekt de elastieken naar achteren en schiet.

Ouderling Richard Lyman, een zendeling die in haar gemeente heeft gewerkt, heeft Karina een mondharmonica gegeven. In het begin was ze er

Uiterst links: Karina tekent heel graag, in het bijzonder bloemen. Boven: Karina knuffelt een kuiken onder haar kin. Rechts boven: Germán, Ruth en Karina. Rechts: Karina demonstreert haar talent met de katapult.

Links: Ruth en Karina (vooraan) met enkele huisgenoten. Van links naar rechts: Germán, Juan, Ros (Ruths moeder), Eugenio, Isabel (Karina's moeder), Mariela Isabel en Frederico (Karina's vader). Onder: Karina en ouderling Lyman spelen op de mondharmonica.

verlegen mee en onzeker. Maar na een tijdje hield ze de mondharmonica met haar voeten vast en speelde erop.

Binnenkort wordt Karina acht jaar. Ze ziet uit naar haar verjaardag. Ze wil graag een grote chocoladetaart met crème. Maar belangrijker nog vindt ze het dat ze zich zal laten dopen. Haar ouders en de zendingen geven haar les in de doop en de verbonden die ze zal

sluiten. En haar vader bereidt zich erop voor om haar te dopen. Ze wil graag lid van de kerk worden. Ze houdt van het evangelie en praat er graag over.

Luz Karina verdient haar naam echt. Ze is echt een licht voor allen die haar kennen. □

Mary Ann Whetten Lyman heeft met haar man, Richard, een voltijd-zending in het zendingsgebied Asunción (Paraguay) vervuld.

VERHAAL

Anders is soms wel goed

Janice Porter Hayes

De familie Houterman is een half jaar geleden in een huis aan de overkant komen wonen. Ze zijn totaal anders dan de andere gezinnen in de buurt!

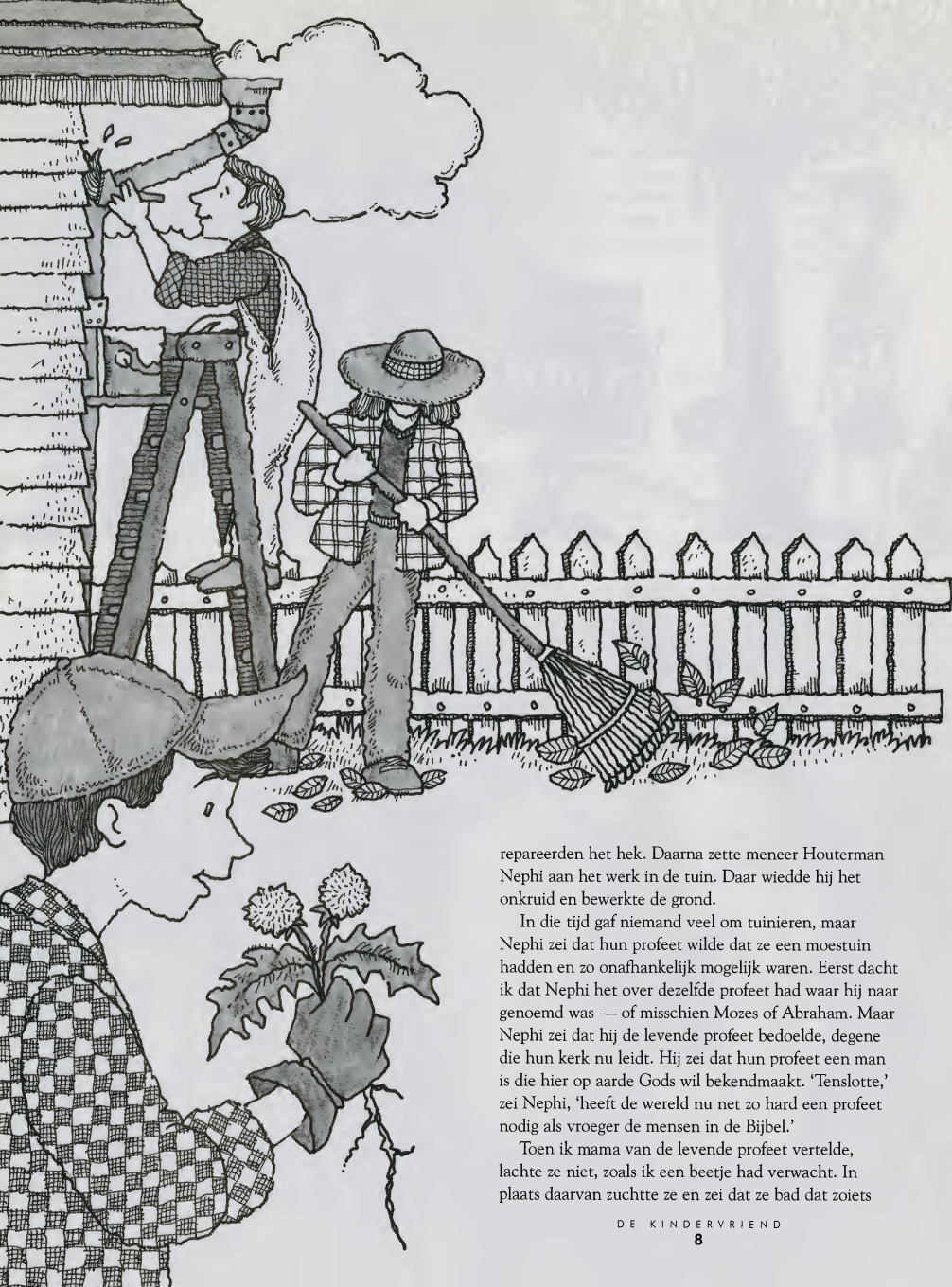
Als eerste leerde ik Nephi kennen, de twaalfjarige zoon. Nephi vertelde me dat zijn ouders hem naar een vroegere Amerikaanse profeet hadden genoemd. Ik had nog nooit van vroegere Amerikaanse profeten gehoord, maar hij liet me een boek zien waar zijn naam in stond — dat boek heette het Boek van Mormon.

Bij mij thuis gaan we naar de kerk en soms lezen we in de Bijbel. Maar niemand bij mij thuis had ooit van het Boek van Mormon gehoord. Nephi noemde het een tweede getuige van Jezus Christus en zei dat het ging over een volk dat in Amerika woonde dat in Jezus Christus geloofde. Dat was mijn eerste aanwijzing dat Nephi en zijn huisgenoten anders waren.

Vervolgens leerde ik Nephi's oudere zus, Geesje, kennen. Zij was niet naar een profeet genoemd. Zij was naar haar overgrootmoeder, Geesje Karnheim, genoemd. Haar grootmoeder had blond haar en was met een man uit Duitsland getrouwd die Alexander heette. Dat weet Geesje allemaal doordat ze bij haar thuis hun familiegeschiedenis uitzoeken.

Het enige wat ik van mijn familie weet, is dat mijn ouders hier in deze stad geboren zijn. Ik zou wel wat meer willen weten, maar ik kan me niet voorstellen dat iemand zoveel tijd in het uitzoeken van zijn voorouders steekt als de moeder van Geesje.

Toen de familie Houterman hier kwam wonen, veranderde de hele buurt. Het ging er bijvoorbeeld beter uitzien. Het huis waar zij in getrokken waren, was een beetje verwaarloosd. Maar niet lang daarna begonnen ze hun nieuwe huis op te knappen. Ze schilderden het en

repareerden het hek. Daarna zette meneer Housterman Nephi aan het werk in de tuin. Daar wiede hij het onkruid en bewerkte de grond.

In die tijd gaf niemand veel om tuinieren, maar Nephi zei dat hun profeet wilde dat ze een moestuin hadden en zo onafhankelijk mogelijk waren. Eerst dacht ik dat Nephi het over dezelfde profeet had waar hij naar genoemd was — of misschien Mozes of Abraham. Maar Nephi zei dat hij de levende profeet bedoelde, degene die hun kerk nu leidt. Hij zei dat hun profeet een man is die hier op aarde Gods wil bekendmaakt. 'Tenslotte,' zei Nephi, 'heeft de wereld nu net zo hard een profeet nodig als vroeger de mensen in de Bijbel.'

Toen ik mama van de levende profeet vertelde, lachte ze niet, zoals ik een beetje had verwacht. In plaats daarvan zuchtte ze en zei dat ze bad dat zo iets

waar was. Die avond gingen we in onze eigen rommelige tuin onkruid wieden.

Dus zorgden mama, papa en ik voor onze moestuin en de familie Houterman verzorgde hun tuin. In het najaar wisselden mevrouw Houterman en mama recepten uit, en mevrouw Houterman leerde mama voedsel innaken. Later gingen papa en Nephi's vader op zaterdag en soms op vrijdagavond vissen — maar nooit op zondag. We kwamen er al snel achter wat de familie Houterman op zondag wel en wat ze niet deed.

'Voor ons is dat de sabbat', zei Nephi. Ze gingen dan niet vissen of uit eten. Ze waren dan samen en deden kerkdingen. Ik vond het zielig voor Nephi en Geesje, maar zij schenen het niet erg te vinden, zelfs niet als ik

's zondags Nephi's maag hoorde knorren omdat hij de hele dag gevast had.

Maar, geloof het of niet, na alles wat ik van die mensen heb gezien, mag ik ze wel. Misschien omdat ze veel lachen en plezier schijnen te hebben. Of misschien omdat Nephi er een paar keer voor zorgde dat we de voetbalwedstrijd wonnen. Of misschien omdat ik me bij hem heel prettig voel.

Vanavond na het eten komt de familie Houterman met een paar zendelingen om mijn ouders meer over de kerk te vertellen. Mama heeft lopen schoonmaken en cake gebakken, en Nephi en Geesje nemen speciaal voor mij een boek-van-mormon mee.

Binnenkort weet ik alles van de profeet Nephi, en familiegeschiedenis, en tuinen, en de sabbatdag, en nog veel meer. Ik leer zelfs anders zijn, zoals de familie Houterman. Anders is soms wel goed, vind ik. □

*Ik zal de
profeet volgen*

Gehoorzaam je ouders
Ef. 6:1

PAULUS

Wees niet bang
Jesaja 54:13

JESAJA

Den de Heer
- Mozes 6:23

HENOCH

Heilig de sabbatdag
Lv 59:9

JOSEPH SMITH

BENJAMIN

Dien anderen
Mosiah 2:17

ALMA

Vergeef elkaar
Mosiah 26:31

JOHANNES

Houd van elkander
Johannes 15:12

ALMA
DE JONGE

Onderhoud
de geboden
Alma 37:35

JAKOBUS

Bidde hij God daarom
Jakobus 1:5

Begeet liefde
Maleachi 2:10

MALEACHI

Illustratie

ZEGT

ZEGT

DE PROFEET SPREEKT NAMENS ONZE HEMELSE VADER

Diane S. Nichols

'Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit mijn eigen mond kwam' (LV 21:5).

Stel je voor dat je moeder je vraagt om tegen je broers en zussen te zeggen dat ze aan tafel moeten komen. Je moet dan namens je moeder spreken. Je moet een boodschap van haar aan je huisgenoten brengen. Luisteren zij dan naar je?

Onze hemelse Vader heeft bepaalde mannen uitgekozen om namens Hem te spreken. Die mannen worden profeten genoemd. Ze vertellen ons wat Hij wil dat we weten. Luisteren wij?

In de Schriften staan verhalen van profeten die onze hemelse Vader had geroepen om namens Hem te spreken. Noach waarschuwde de mensen dat ze zich moesten bekeren omdat er anders een vreselijke vloed over de aarde zou komen. (Zie Genesis 6-8; 2 Petrus 2:5.)

Lehi kreeg te zien dat Jezus Christus de Heiland van de wereld zou worden. Lehi's zoon, Nephi, bad om te weten te komen of de woorden van zijn vader waar waren. De Heer bezocht Nephi en Nephi geloofde alle woorden van zijn vader. Later sprak Nephi, net als zijn vader, ook namens de Heer. (Zie 1 Nephi 1:18-19; 2:16-18.)

Joseph Smith ging het bos in om te bidden. Onze Vader in de hemel en Jezus Christus verschenen aan hem en gaven hem instructies waardoor het evangelie hersteld kon worden. (Zie Geschiedenis van Joseph Smith 1:11-20.)

Wij hebben nu ook een levende profeet, Gordon B. Hinckley. Hij is de president van de kerk. Hij is door God uitgekozen en door het juiste gezag van het priesterschap geroepen. President Hinckley getuigt dat Jezus Christus de Zoon van God is. Alle profeten getuigen van Jezus Christus en vertellen ons wat Hij wil dat we doen. (Zie Jakob 7:11; LV 21:1, 4-5.)

Door tot onze hemelse Vader te bidden kunnen we weten dat de woorden van de profeten waar zijn. Dan zullen we, als we de profeet horen, weten dat hij namens de Heiland tot ons spreekt. En, ja, dan luisteren we wel.

Instructies

1. Verwijder bladzijde 10 uit dit tijdschrift en plak hem op karton. Knip de delen van het mobile uit.
2. Maak in het lege vakje een tekening van jezelf of plak er een foto in van jezelf, en schrijf er je naam onder.
3. Vouw langs de stippellijnen (zie voorbeeld). Lees de schriftuurtekst onder het plaatje van elke profeet.
4. Maak op de aangegeven plaatsen een gaatje en rijg een draad door de gaatjes volgens het voorbeeld. Maak aan het onderreind van de draad een knoop en een lus aan het bovenreind.
5. Hang je mobile op als herinnering aan wat de profeten van de Heiland aan jou moeten vertellen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Geef iedere leerkracht de naam van een profeet en tekstverwijzingen naar wat hij heeft gedaan of gezegd. Bijvoorbeeld: Noach (Genesis 6:11-14; 7:5, 7-10); Mozes (Exodus 14:8-9, 13-14, 21-22); Maleachi (Maleachi 3:10); Abinadi (Mosiah 13:1-5, 9-10); de Lamaniet Samuel (Helaman 14:1-8; 16:2-3); Brigham Young (LV 136:1-4). Laat iedere klas hun verhaal uitbeelden. Laat de andere kinderen raden om welke profeet het gaat. Bespreek wat er als gevolg van de boodschap van de profeet gebeurde.
2. Laat iedere leerkracht tijdens de lesperiode iets belangrijks aan een kind vertellen. Laat dan iedere boodschapper het hele jeugdwerk vertellen wat hij of zij geleerd heeft. Leg uit dat de boodschappers namens hun leerkracht tot het hele jeugdwerk gesproken hebben. Vraag alle kinderen of ze ooit een boodschapper zijn geweest (voor ouders, vrienden, familieleden enzovoort). Leg uit dat wanneer we namens iemand anders spreken, die persoon erop vertrouwt dat we de hele boodschap goed doorgeven. Leg uit dat onze hemelse Vader profeten stuurt om zijn boodschappen te brengen. Laat verscheidene priesterschapsdragers als profeten optreden. Laat ieder van hen de boodschap van de profeet doorgeven. □

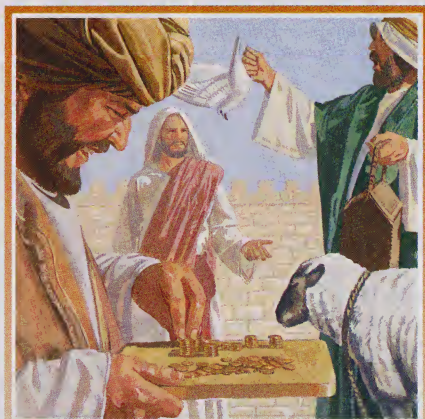
JEZUS EN HET HUIS VAN ZIJN HEMELSE VADER

ILLUSTRATOR: ROBERT T. BARRETT

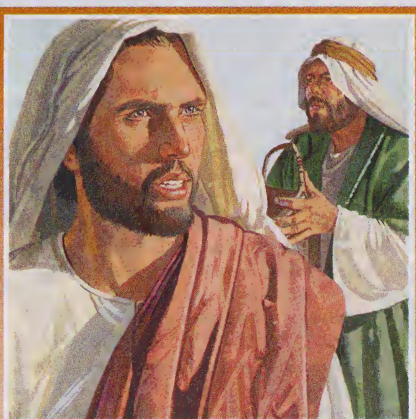
Jezus ging naar de tempel in Jeruzalem. Daar gingen veel mensen heen om een offer te brengen door een dier te doden en het op een altaar te verbranden. Dat offer herinnerde de mensen aan de Heiland die zichzelf zou offeren door voor hen te lijden en te sterven.

Leviticus 1:3-9; Johannes 2:13; Mozes 5:5-7

Omdat sommigen geen offerdier bij zich hadden, waren er anderen die in de tempel dieren verkochten. De verkopers wilden gewoon geld verdienen. Ze dachten niet aan God.

Johannes 2:14

Jezus zag dat mensen dieren aan het verkopen waren in de tempel. Hij zei toen dat de tempel het huis van zijn hemelse Vader was, een heilige plek. Hij wilde niet dat ze daar van alles verkochten.

Johannes 2:16

Jezus maakte daarom een zweep, wierp de tafels omver, gooidde het geld op de vloer en joeg die mensen de tempel uit. Hij liet niet toe dat ze dieren verkochten en oneerbiedig waren in het huis van onze Vader in de hemel.

Johannes 2:15-16

NICODEMUS

Nicodemus was een Farizeër en leider onder de Joden. Veel farizeeën geloofden niet dat Jezus Christus door God gezonden was. Maar omdat Jezus grote wonderen deed, geloofde Nicodemus wel dat Jezus door God gezonden was.

Johannes 3:1-2

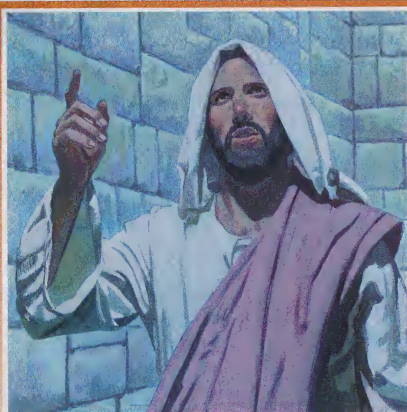
Op een keer ging Nicodemus 's nachts met Jezus praten. Jezus vertelde hem dat niemand die niet opnieuw geboren was, het koninkrijk van God kon binnengaan.

Johannes 3:3-5

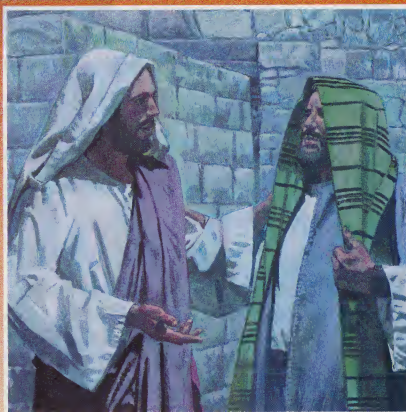
Nicodemus begreep niet wat Jezus daarmee bedoelde. Hoe kon iemand nou opnieuw geboren worden? Toen legde de Heiland uit dat Hij het had over geestelijk opnieuw geboren worden. Om geestelijk opnieuw geboren te worden, moet je je laten dopen en de Heilige Geest ontvangen.

Johannes 3:5-7

Jezus legde uit dat onze hemelse Vader Hem naar de aarde had gezonden om voor ons een weg te bereiden zodat wij allemaal naar onze hemelse Vader kunnen terugkeren. De Heiland getuigde dat Hij aan een kruis zou lijden en sterven zodat wij gered kunnen worden als we in Hem geloven en zijn geboden onderhouden.

Johannes 3:12-17

Hij zei dat we het goede moeten kiezen en niet het kwade. Als we het goede doen, zullen we voor eeuwig in het koninkrijk van God wonen.

Johannes 3:18-21

'Onderzoekt deze geboden'

'Onderzoekt deze geboden, want ze zijn waar en betrouwbaar, en de profetieën en beloften, die er in zijn vervat, zullen alle worden vervuld' (LV 1:37).

'Dit jaar bestuderen alle leden van de kerk de Leer en Verbonden. De opmerkelijke en inspirerende boodschappen van dit boek worden in vele talen en in zo'n honderd landen op aarde onderwezen en overdacht. Het is een heerlijk boek vol woorden van hemelse wijsheid. Het bevat Gods woord voor ons.'

Gordon B. Hinckley

(*'De orde en wil van God'*, De Ster, augustus 1989, blz. 2-6.)

'Het Boek van Mormon is de "sluitsteen" van onze godsdienst en de Leer en Verbonden is de "deksteen" met voortgaande hedendaagse openbaring. De Heer heeft zijn zegel van goedkeuring aan zowel de sluitsteen als de

deksteen gehecht.'

Ezra Taft Benson (1899-1994)

(*'Het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden'*, De Ster, juli 1987, blz. 77-80.)

'De Leer en Verbonden staat vol schitterende zaken waarmee wij bekend behoren te zijn. Je kunt dat boek door en door lezen, en het uit je hoofd leren, maar daar kom je geen stap verder mee, tenzij je de leringen ervan in praktijk brengt. (...) Als wij als volk naar die geweldige openbaringen die we gekregen hebben, zouden leven, zouden we een stralend, helder licht voor de hele wereld zijn.'

Heber J. Grant (1856-1945)

(*Gospel Standards, samengesteld door G. Homer Durham* [1941], blz. 39, 43)

'Het boek van de Leer en Verbonden [bevat] de heerlijkste beginselen die ooit aan de wereld zijn geopenbaard, die vollediger geopenbaard zijn dan ze ooit aan de wereld geopenbaard zijn.'

Joseph F. Smith (1838-1918)

(*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith*, [1998], blz. 44)

'Het boek van de Leer en Verbonden is de heiligen der laatste dagen in het bijzonder voor hun dagelijkse handel en wandel gegeven.'

Brigham Young (1801-1877)

(*Leringen van kerkpresidenten: Brigham*

Young [1997], blz. 120)

'Het Boek der Geboden (...) [toont aan] dat de sleutels der verborgenheden van het koninkrijk van onze Zaligmaker weer aan het mensdom zijn toevertrouwd; en de rijkdommen der eeuwigheid [zijn] binnen het bereik van hen die gewillig zijn om te leven naar ieder woord dat uit de mond van God voortkomt.'

Joseph Smith (1805-1844)

(*History of the Church, deel 1*, blz. 235)

DE WAPENRUSTING GODS AANDOEN

Het is tijd om ons over te geven aan de Meester en Hem toe te staan ons te leiden naar vruchtbare akkers waar wij de wereld kunnen verrijken die vol duisternis en ellende is', heeft zuster Mary Ellen Smoot, algemeen ZHV-presidente, gezegd. 'Ieder van ons, wie we ook zijn, waar we ook dienen, moet opstaan en het beste maken van elke gelegenheid die zij krijgt. Wij moeten de raad opvolgen die de Heer en zijn dienstknechten geven en moeten van ons huis een huis van gebed maken en een toevluchtsoord vol veiligheid. Wij kunnen en moeten ons geloof versterken door onze gehoorzaamheid en offervaardigheid te vergroten.' ('Verheug u, gij dochter van Sion', *Liahona*, januari 2000, blz. 114.)

Soms kan het moeilijk lijken om boven de wereld uit te stijgen naar dat niveau van rechtschapenheid. Maar streven wij ernaar 'de wapenrusting Gods' te nemen, dan kunnen wij 'weerstand [. . .] bieden in de boze dag' (Efeziërs 6:13).

HOE WE DE WAPENRUSTING GODS KUNNEN AANDOEN

President N. Eldon Tanner (1898–1982), eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft opgemerkt dat 'zij die deze wapenrusting hebben aangedaan, wat inhoudt *alle* geboden van God te onderhouden, in staat zijn om de tegenstander te weerstaan.'

Hij vervolgde: 'Bestuderen we de Schriften zodat we onze kennis en ons geloof en getuigenis van het evangelie kunnen vergroten? (. . .) Zijn wij eerlijk en waarheidsgetrouw in alles wat we doen? Heiligen wij de sabbatdag? Leven we het woord van wijsheid na? Betalen we een eerlijke tiende? (. . .) Zijn we deugdzam en rein van hart, gedachten en daden?'

'Bestrijden we het kwaad om ons heen (. . .)? Hebben we de moed om pal te staan voor onze overtuiging? Kunnen we naar waarheid zeggen dat we ons niet schamen voor het evangelie van Christus? Leven we in vrede met onze naasten en vermijden we roddel, achterklap en het verspreiden van geruchten die nergens op gebaseerd zijn? Hebben we onze naaste lief als onszelf?'

'Als we ja kunnen zeggen op die vragen, dan hebben we de hele

wapenrusting Gods aan, die ons zal beschermen tegen het kwaad en onze vijanden.' ("Put on the Whole Armor of God", *Ensign*, mei 1979, blz. 44, 46.)

DAGELIJKE SPIRITUELE HERNIEUWING

Zuster Lucile Johnson uit de wijk Timpanogos Park 1, in de ring Orem-Noord (Utah), die nu in de tachtig is, leerde al vroeg in haar leven dat ze aan het begin van de dag haar spirituele 'wapenrusting' aan moest doen. Ze herinnert zich nog goed dat ze 'elke ochtend vroeg opstond, vóór mijn man en kinderen. Ik ondervond dat ik, als ik knielde in de stilte van mijn woonkamer, kon beginnen om met onze Vader mijn behoeften te bespreken. Daardoor kreeg ik grote gemoedsrust, en ik kwam erachter dat Hij mijn Helper en Beschermers was. Dan pakte ik mijn Schriften en ontving er inspiratie en leiding uit. Voordat ik 's morgens uit mijn geknielde houding opstond om te beginnen aan mijn taken, of dat nu was in een periode dat ik alleen was met kleine kinderen of met tieners, of toen mijn man in het leger zat en aan de oorlog deelnam, ik wist dat ik het aankon.

'Daarom geloof ik dat het goed is in de stilte van de vroege ochtend de tijd te nemen om te studeren en te bidden. Je begint je dag met een hernieuwing van je geest. En dan ben je echt voorbereid op wat er ook op je afkomt die dag.' □

PAPA OVER HET EVANGELIE VERTELLEN

Sheila R. Woodard

Papa was in het oosten van de Verenigde Staten opgegroeid. Mama was in Utah in de kerk opgegroeid. Ze ontmoetten elkaar toen ze in Californië werkten, en ze gingen enkele maanden met elkaar uit. Toen papa terug naar zijn ouderlijk huis ging, miste hij mama, en hij liet haar overkomen. Hij had geen idee wat voor uitwerking zijn beslissing om met

een heilige der laatste dagen te trouwen op de rest van zijn leven zou hebben.

Zowel mama als papa hielden van hun familie, waardoor het moeilijk was om te beslissen waar ze zouden gaan wonen. Toen mijn broer en ik nog erg klein waren, verhuisden mijn ouders verscheidene keren heen en weer tussen Utah en de oostkust. Wanneer we in het oosten woonden, reed

papa ons soms naar een nabijgelegen plaats zodat we daar naar de kerk konden gaan. Hij vond het niet prettig om met ons mee naar binnen te gaan, dus wachtte hij in de auto.

Bij goed weer zochten we na de kerk een grote boom met veel schaduw op, en dan haalde papa de picknickmand uit de auto. Tijdens het eten moedigde mama mijn broer en mij aan om papa te vertellen wat we in de avondmaalsdienst geleerd hadden.

Verhuisden we naar het westen om in de buurt van mama's familie te wonen, dan gingen we vaker naar de kerk. Al hadden we dan geen picknicks meer, we genoten van fijne maaltijden aan tafel. Elke zondag vertelden we papa wat we in de kerk hadden geleerd.

Pas toen mijn broer en ik ouder waren, beseften we wat we allemaal misten doordat papa niet met ons naar de kerk ging. We beseften dat als we wilden dat hij met ons meeging, hij lessen moest krijgen en zich moest laten dopen. Zo begonnen onze niet aflatende pogingen om papa het evangelie te brengen. Maar toen maanden jaren werden, vroegen we ons weleens af of hij zich ooit zou laten dopen.

Toen ik negen was, werd er nog een broertje geboren. Vervolgens hoorde papa weer alle jeugdwerklessen aan tafel. Nu ging papa af en toe met ons mee naar de kerk. Hij nodigde zelfs weleens de zendingelingen uit voor maaltijden en luisterde naar de zendingelingen. Maar hij deed geen toezegging om zich te laten dopen.

Toen mijn oudere broer op zending geroepen werd, beseften we dat ons troepje zendingelingen thuis een flinke aderlating zou krijgen. 'Maak je geen zorgen,' verzekerde mijn broer ons, 'ik blijf papa wel vanuit het zendingsveld bewerken.' Hij hield zich aan zijn woord. In bijna elke brief die hij naar huis stuurde, was hij vol van de zendingsgeest en stelde hij de gulden vraag. 'Papa,' schreef hij dan, 'wanneer laat jij je nu dopen?' Maar hoewel papa steeds weer de zendingelingenlessen volgde, voelde hij zich er niet klaar voor.

Toen ik 21 werd, kreeg ik een oproep voor een zending in Uruguay. Ik schreef elke week naar huis, en

ik vermeldde altijd positieve zendingservaringen.

Ik besprak ook de dopelingen die we hadden, en vroeg dan: 'Papa, wanneer laat jij je nou dopen?'

Op mijn twee en twintigste verjaardag kreeg ik een verjaardagskaart van mama. 'Je vader volgt de zendingenlessen weer', schreef ze. 'En dit keer heeft hij toegezegd zich te zullen laten dopen!'

Van toen af aan verwachtte ik bij elke brief die ik van thuis kreeg te lezen dat papa zich had laten dopen. Maar dat nieuws kwam niet. En toen kreeg ik een kort briefje van mama: 'Je vader heeft besloten om zich nu nog niet te laten dopen.' Mijn hart zonk me in de schoenen. Wat was er mis gegaan? Had papa zich teruggetrokken vanwege iets wat ik in een van mijn brieven had gezegd? De maanden daarop bad ik veel voor hem. Ik bleef schrijven, en moedigde hem aan om contact te houden met de zendingelingen.

Een half jaar later kreeg ik een onheilspellende boodschap: 'Je moet onmiddellijk naar huis bellen.' Geschrokken renden mijn collega en ik naar het kantoor waar internationale telefoontjes gepleegd konden worden. Een telefoniste liet mij in de telefooncel wachten terwijl zij verbinding voor me legde.

Toen de telefoon overging, nam ik op. Mijn moeder was aan de lijn. 'Wat is er aan de hand?' vroeg ik in paniek.

'Sheila,' antwoordde ze opgewonden en blij, 'je vader heeft zich vandaag laten dopen.' Hij werd vanochtend wakker en zei: 'Ik wil me laten dopen. Bel de bisschop en vraag hem of we dat vandaag kunnen doen!' Dus ik belde de bisschop en hij heeft het allemaal geregeld.' Mijn oudere broer had de verordening's middags in het kerkgebouw verricht.

Terwijl mama sprak, verdween mijn angst en werd ik vervuld van dankbaarheid en vreugde. Na alle jaren van hard werken, wachten en bidden, waren eindelijk alle leden van het gezin lid van de kerk. □

Sheila R. Woodard is lid van de wijk Idaho Falls 28, ring Idaho Falls-Midden (Idaho).

De profeet aan het woord

ELKE JONGEMAN OP ZENDING

'Het zou de ambitie, het verlangen, de felbegeerde ervaring van elke jongeman in de kerk moeten zijn om de wereld in te trekken als onderwijzer in het eeuwige evangelie, als zendingeling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik weet niet waar je dan heen gaat, (. . .) maar het zal een geweldige, fantastische ervaring voor je blijken te zijn. Je zult dichtbij de Heer leven. Je zult bidden zoals je nog nooit gebeden hebt. Je zult onderwijzen en veel goeds tot stand brengen, wat je tot zegen zal zijn zolang je leeft.

'Ik wil je aansporen om te sparen en je voor te bereiden, te denken aan, en te dromen en te bidden over de ervaring van een zending in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.¹

TROUW BINNEN DE KERK

'We zouden moeten trouwen met iemand die lid van de kerk is. Ons leven is dan rijker en gelukkiger dan als we trouwen met iemand buiten de kerk (. . .). We geloven dan in hetzelfde; we maken geen ruzie over leerstellingen of dergelijke zaken.²

WEERSTAND TEGEN DE KERK

'Weerstand komt voort uit onbegrip. Als het ons lukt om de mensen een groter begrip te geven van deze

kerk, haar motieven, haar geschiedenis, haar gebruiken en haar visie, dan zal de weerstand afnemen, zal die een andere kleur krijgen. Er kan weerstand blijven, maar die zal ons niet meer uit Nauvoo verdrijven, of ons in de sneeuw en dergelijke door Missouri drijven. Het is dan weerstand van een andere soort, waarschijnlijk verijnd en moeilijker tegen te gaan in sommige omstandigheden.³

DE BELOFTE VAN HET EEUWIGE LEVEN

'De Heer heeft het in zijn grote barmhartigheid, de Heer heeft het in zijn liefde voor ons mogelijk gemaakt dat wij onder het gezag van het heilig priesterschap bijeengebracht worden in relaties die blijven bestaan na de dood, en waarover de dood niets te zeggen heeft. Geen man, vrouw of regering, geen militair leider, geen groot zakenman, geen groot leraar, geen groot vakman kan zo'n belofte doen. Hij kan de hoogste eer onder de mensen krijgen, maar zal geen invloed hebben op de bestemming van de mannen en vrouwen die de drempel van de dood passeren.⁴

WAARDIG OM DE TEMPEL TE BETREDEN

'Zorg dat u een tempelaanbeveling krijgt en denk, zeg of doe zolang als u leeft nooit iets waardoor u niet meer

in aanmerking komt voor die tempelaanbeveling. En als u zich houdt aan alle vereisten van een tempelaanbeveling, kunt u er zeker van zijn dat u het evangelie naleeft en doet wat de Heer van u verwacht.⁵

ERKENNING VAN DE HEER

'Het is zo belangrijk dat u het niet hoog in de bol krijgt van lof en eer. Verering is vergif. U kunt het beste nooit uit het oog verliezen dat de Heer u heeft gebracht waar Hij u hebben wilde, iets wat u niet begrijpt. Geef de Heer erkenning voor wat het ook is dat u presteert, en geef Hem de eer en de heerlijkheid en maak u er niet druk over dat u dat zelf krijgt. Als u dat kunt doen, zal het u goed gaan en zult u de mensen liefhebben en groot respect voor ze hebben, en [zult u] proberen te presteren wat uw functie van u vereist.⁶

GELOOF IN UZELF

'Geloof in uzelf. Geloof in uw vermogen om grote, goede en zinvolle dingen tot stand te brengen. Geloof in uw innerlijke aard, de goddelijke aard, dat u werkelijk een zoon of dochter van de levende God bent. Er is iets goddelijks in u, iets dat verheven en edel is. Streef ernaar boven het vuil en slijk van de aarde uit te stijgen, loop met opgeheven hoofd, met geloof in uzelf en

in uw vermogen om iets goeds in de wereld tot stand te brengen.¹⁷

WAT VERWACHT DE HEER VAN ONS?

“Wat verwacht de Heer van ons, heiligen der laatste dagen? Wat verwacht Hij van mij, als lid van deze kerk? Hij verwacht van mij dat ik liefde voor God heb en dat laat zien door de manier waarop ik mijn leven leid. “Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand, en uw naaste liefhebben als uzelf” (zie Matteüs 22:37-39).

“In het hart van een heilige der laatste dagen is geen ruimte voor verbittering, onvriendelijkheid, of vijandigheid ten opzichte van een andere zoon of dochter van God. Zelfs al zijn zij niet van ons geloof, wij zijn verplicht om hen als zoon of dochter van onze Vader in de hemel te behandelen.

“Hij verwacht van ons dat wij grote liefde voor de Heer Jezus Christus ontwikkelen, voor de Heiland en Verlosser van de wereld. En die liefde is het beste te uiten in dienstbetoon aan anderen.

“Hij verwacht van ons dat wij getrouwe leden van de kerk zijn, dat wij doen wat ons gevraagd wordt, dat wij het werk voortstuwen, dat wij ons dienstbaar maken waar dat van ons gevraagd wordt, en dat

wij het koninkrijk in de wereld opbouwen.¹⁸ □

(Hawaii), 22 januari 2000.

8. Bijeenkomst, Jakarta (Indonesië), 28 januari 2000.

NOTEN

1. Bijeenkomst, Singapore, 30 januari 2000.

2. Bijeenkomst, Jakarta (Indonesië), 28 januari 2000.

3. Interview met *Deseret News*, 25 februari 2000.

4. Bijeenkomst, Guayaquil (Ecuador), 31 juli 1999.

5. Bijeenkomst, BYU Jerusalem Center, 21 maart 1999.

6. Interview met *Deseret News*, 25 februari 2000.

7. Regionale conferentie, Oahu

Doen wat de Heer van ons verwacht

Wij zijn zoons en dochters van God. De implicaties daarvan zijn groot. Omdat er 'iets goddelijks' in ieder van ons is, zoals president Gordon B. Hinckley uitlegt, hebben wij de macht om 'op een hoger peil [te leven], met geloof in [ons]zelf en in [ons] vermogen om iets goeds in de wereld tot stand te brengen.' Wij krijgen energie door de kennis dat onze hemelse Vader, als wij aan zijn verwachtingen voldoen, zijn beloften aan ons zal nakomen (zie LV 82:10). ☪ Dus wat verwacht Hij van ons?

President Hinckley legt uit: 'Hij verwacht van ons dat wij grote liefde voor de Heer Jezus Christus ontwikkelen, voor de Heiland en Verlosser van de wereld. En die liefde is het beste te uiten in dienstbetoon aan anderen.' ('De profeet aan het woord', *Liahona*, februari 2001, blz. 28–29.) ☪ Zoals uit de volgende verhalen blijkt, komt onze liefde voor de Heiland vaak tot uiting in goede daden die in stilte verricht worden, waarmee we iets goeds tot stand proberen te brengen — zowel in ons eigen leven als dat van anderen.

Hoe het Boek van Mormon mij heeft gevonden

Kwame Opare

Jaren geleden liep ik een boekhandel in Kumasi (Ghana) binnen. Ik bekeek alle planken, pakte het ene boek na het andere, en zag toen een boek met een lichtblauwe kaft, versleten en verbleekt. Het heette Het Boek van Mormon. Ik pakte het, stofte het af, en las er enkele zinnen in. Ik begreep niet wat ik las, en ik kon ook geen verband leggen met de Bijbel. Maar toen ik

het boek in mijn handen had, kreeg ik de indruk dat het Schriftuur was. Ik zette het echter terug op de plank, zoals ik met de andere boeken had gedaan die ik had gepakt, en ik keek verder naar de andere boeken.

Enkele minuten later, was ik terug in hetzelfde gedeelte van de winkel, en ik zag het blauwe boek weer. Dit keer keek ik naar de inhoudsopgave en zag veel vreemde, onbekende namen. Ik dacht: *Als dit Schriftuur is,*

waarom staat die informatie dan niet in de Bijbel? Ik probeerde een paar verzen te lezen, maar ik begreep ze niet. Net zoals eerder zette ik het terug op de plank.

Ik bekeek het ene boek na het andere, maar voor de derde keer kwam ik terug bij het Boek van Mormon. Ik sloeg het open en vond een afdeling die Mosiah heette. *Staat*

Ik bekeek alle planken, pakte het ene boek na het andere, en zag toen een boek met een lichtblauwe kaft, versleten en verbleekt. Het heette Het Boek van Mormon.

hij in de Bijbel? vroeg ik me af. Mijn kennis van Schriftuur was beperkt tot de Bijbel. Het blauwe boek bracht me in verwarring. Ik had het gevoel dat er een strijd in mij woedde. Ik had nog nooit van het boek gehoord, maar het voelde alsof ik het al kende. Een moment later kocht ik het.

Jarenlang bleef het Boek van Mormon ongelezen bij mij op de plank staan. Ik probeerde het een paar keer te lezen, maar ik wist niet hoe ik het moest plaatsen.

Na enige tijd verhuisde ik van Ghana naar Duitsland. Toen ik daar was aangekomen, ging ik op zoek naar een plek van aanbidding. Ik bezocht een aantal kerken, maar voelde me er niet thuis. Uiteindelijk begon ik te bidden en te vasten om te weten te komen waar ik moest aanbidden. Er ging een hele maand voorbij voordat ik een antwoord kreeg.

In het flatgebouw waar ik woonde, woonden mensen uit veel verschillende landen. Een echtpaar dat soms bij mijn vriend op bezoek kwam, viel erg op onder hen. Ze waren niet rijk, maar ze zorgden op veel manieren voor ons. En toen nodigden ze mijn vriend op een dag uit om mee naar de kerk te gaan, en hij vroeg mij mee. Ik zei: 'Naar welke kerk gaan we?'

Hij antwoordde dat we naar De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen gingen. Ik zei hem dat ik met hem mee zou gaan als ze maar Christus predikten.

De bewuste dag brak aan, en we gingen naar de kerk. Ik keek om mij heen naar al die vreemde gezichten. Mijn eerste indruk was er een van

hartelijkheid en een gevoel dat ik er thuishoorde. Ik was ook blij te zien dat het avondmaal door jonge mannen werd bediend. Zoiets had ik nog nooit gezien.

Na de avondmaalsdienst werden de bezoekers die voor het eerst kwamen, uitgenodigd om naar de klas Evangeliebeginselen te gaan. Het onderwerp dat die dag besproken werd, was de eeuwige aard van het gezin. Ik vond alles wat ik hoorde fantastisch. Maar al te gauw was de les voorbij. Ik vroeg de leerkracht of hij de volgende week verder ging met dat onderwerp, en hij zei ja. Ik besloot de volgende zondag terug te keren.

De volgende bijeenkomst was de priesterschapsvergadering. De les ging over het beheren van de gezinsfinanciën. *Wat een kerk!* dacht ik. *Het evangelie en beheer van het gezin allemaal bij elkaar!*

Na de priesterschapsvergadering zag het echtpaar dat ons mee naar de kerk had genomen mijn interesse en vroeg of ik lessen over het herstelde evangelie wilde volgen. 'Zeker', zei ik. En toen, terwijl ik nog genoot van de geest van de bijeenkomsten van die dag, dacht ik ineens aan die winkel waar ik dat oude, versleten exemplaar van het Boek van Mormon had gekocht. Het voorval in die winkel, wat ik destijds als onbelangrijk beschouwde en al lang was vergeten, kreeg nu grote betekenis.

Mijn lessen begonnen, en ik volgde ze zonder onderbreking. Het was een grote vreugde om het evangelie te leren van het zendelingehtpaar. Ze zagen me niet alleen als een broeder, maar ook als een zoon. Aan het eind van de cyclus, liet ik me dopen.

Ik heb vaak nagedacht over die twee incidenten, die verband met elkaar hielden en toch afzonderlijke voorvallen waren. Waarom zou iemand een winkel binnenlopen, een oud boek vinden met een titel die hem niet bekend voorkwam, enkele zinnen lezen die hij niet begreep, en het boek vervolgens kopen? Leek dat logisch? Ik geloof dat veel van wat alleen logica niet verklaren kan, in feite volkomen logisch is voor de Heer. Hij bereidt onze weg, en als we klaar zijn om zijn woord te ontvangen, leidt Hij ons naar de juiste mensen en de juiste situaties. Vaak is God al op zoek naar ons, lang voordat wij op zoek gaan naar Hem. *Kwame Opare is lid van de wijk München 4, in de ring München (Duitsland).*

Naasteliefde en de cyclooptaart

Nikki O. Nelson

Eenke weken nadat mijn echtgenoot onverwacht was overleden, kwam ik op een dag moe en depressief thuis van mijn werk. Mijn zonen stonden mij bij de deur op te wachten met twee interessante gegevens: we hadden nog steeds geen water (midden in de nacht hadden we ineens geen water meer gekregen), en over ongeveer twee uurtjes was er een vader-zontaartenwedstrijd van de scouting voor welpen, en ze hadden een taart nodig.

Toen ik de keuken inliep, zag ik dat de vuile vaat zich enorm had opgestapeld. Er was nauwelijks ruimte om een taart te maken, en we moesten bovendien ons waterprobleem oplossen!

Ik vond een eenvoudig taartrecept en ronselde een zoon, tegen zijn wil, om zijn jongere broers aanwijzingen te geven. Ik kleepte me om, rommelde in de schuur op zoek naar een waterpomp, en kroop in de put. Ik had mijn man de pomp meerdere malen zien repareren, en ik twijfelde er niet aan of ik zou hem binnen enkele minuten weer aan de gang hebben.

De verbindingen leken in orde. Ik rammelde de schakelkast door elkaar om de insecten te verdrijven, en klopte er met mijn tang op. Niets. Ik schopte tegen de buis. Niets. Ik bezeerde mijn vinger toen ik probeerde de dop te verwijderen om er wat olie in te spuiten. Maar hij was niet in beweging te krijgen. Er werkte niets.

Ik moet ongeveer een uur in de put hebben gezeten en moet alles hebben geprobeerd wat ik bedenken kon. Ik raakte in paniek. *Wat doe ik in vredesnaam in dit gat, hamerend op een stomme pomp, terwijl ik moeder had moeten spelen in een mooie, schone keuken? Waarom moeten mijn kinderen het vanaf nu en bij hun welpentaartbakwedstrijd zonder vader doen? Is dat wel eerlijk?*

Daar ik het waterprobleem niet kon oplossen, gaf ik het op en ging naar de bijeenkomst — te laat. Ik zat op een stoel achterin de zaal, en de jongens brachten hun zielige taartje naar de tafel vooraan. Er waren taarten die eruit zagen als welpenpetjes, taarten met de bomen en vogels, en taarten met de nationale vlag. En onze taart was er. Mijn zoons hadden hem zo versierd dat hij op een cycloot leek, met één gigantische oogbal van paars en blauw suikerglazuur in het midden. Ze hadden nog allerlei rode kriebelstreepjes

toegevoegd om de oogbal er bloeddoorlopen uit te laten zien.

Ik zat daar in het donker zelfmedelijden te hebben. Toen ik de tranen van frustratie en zelfmedelijden niet meer kon tegenhouden, glipte ik weg en ging naar het toilet.

Een ZHV-zuster zag mij gaan. Ze volgde

me en het duurde niet lang voor ik haar het hele verhaal verteld had. Ze legde haar arm om me heen, omhelsde me, en gaf me enkele namen van

De taartverkoop begon. Mijn zoontjes stonden grijnzend op het podium met de groteske oogbaltaart in hun handen.

betrouwbare loodgieters. *Loodgieters?* Wat een idee! Voor mij was het revolutionair. Als op een boerderij de watervoorziening niet werkt, dan zeg je dat tegen je man, en hij knoeit een tijdje met de pomp, en dan is alles in orde. Het was nooit in me opgekomen dat ik een loodgieter kon bellen! Ik besepte dat het misschien best mogelijk was om beslissingen te nemen die anders waren dan mijn man het gedaan zou hebben. Misschien zou ik het toch wel redden.

Aan het eind van de avond begon de aan de wedstrijd verbonden taartverkoop. Mijn zoontjes stonden grijnzend op het podium met de grotske oogbaltaart in hun handen. Een lief omaatje betaalde er uiteindelijk een respectabel bedrag voor. Toen ze het podium opging om de taart te halen, zei ze dat ze niet precies kon uitmaken wat het nu eigenlijk voorstelde, maar ze vond de kleuren erg mooi. En gelukkig glimlachten mijn jongens alleen maar en hielden ze hun mond dicht.

Die twee fijne vrouwen wisten wat naastenliefde betekende. Op eenvoudige wijze zagen ze allebei een behoefte en deden spontaan moeite om erin te voorzien. Zij zouden waarschijnlijk zeggen dat het niet veel te betekenen had. Ik betwijfel of ze zich het voorval zelfs maar herinneren. Maar voor mij was het heel belangrijk.

Jezus Christus heeft ons een methode laten zien. Hij heeft ons naastenliefde geleerd. Hij had aandacht voor de behoeften van de mensen die Hij liefhad, en Hij heeft ons allemaal lief. Hij leert ons om op diezelfde manier aandacht voor elkaar te hebben, en elkaar lief te

hebben en te troosten. Ik denk dat dit ook een reden is dat we hier zijn.

Die dag leerde ik dat als het op het uitoefenen van naastenliefde aankomt, de kleine dingen soms een hele positieve invloed kunnen hebben.

Nikki O. Nelson is werkzaam in het zendingsgebied Brisbane (Australië).

Ik voelde me getroost — maar waarom?

Alan L. Olsen

In 1980 was ik als zendeling werkzaam in het zendingsgebied Cebu (Filipijnen). Op een dag werd ik overgeplaatst naar een stad die Ormoc heette. In dat district was normaal gesproken een gestage groei, maar de afgelopen maanden waren er erg weinig dopelingen geweest.

Ik kwam op 28 oktober in Ormoc aan en maakte kennis met mijn nieuwe collega, ouderling Alexander. De eerste paar weken hadden we niet veel succes. We hadden maar weinig afspraken voor lessen, en bijna geen verwijzingen. Hoewel we lang doorwerkten en veel baden om mensen te vinden die we konden onderwijzen, hadden we erg weinig succes. Ik herinner me dat ik bad om leiding, en dat ik bevestiging van de Heer ontving dat Hij mensen aan het voorbereiden was om van ons les te krijgen.

Op 15 november waren ouderling Alexander en ik langs de deuren aan het gaan in Barrio Isla Verde, een wijk op een eilandje in de rivier de Ormoc. Om daar te komen, moesten we de ondiepe rivier van 23 meter breed oversteken over stapstenen, wat op zich al een hele toer bleek te

zijn. Maar de plaatselijke inwoners hadden geen moeite met die route.

Daar ontmoetten we Petronilo en Andrea Ygonia en hun kleinzoon, Allan Suetto Sungahid. Zij namen onze uitnodiging aan om een gezinsavond bij ze thuis te houden. Die avond begon er een fijne band te ontstaan. Toen we enkele spelletjes gespeeld hadden, brachten we onze evangeliebroederschap en gaven ons getuigenis.

Twee weken lang bezochten we het gezin. Het was opwindend om te zien hoe hun gelaat begon te glanzen. Tegen het eind van november hadden ze alledrie toegezegd om zich de volgende maand te laten dopen.

Ik zal nooit vergeten hoe het was om op 2 december bij de Ygonia's thuis les te geven. Broeder Loa, de zendingsleider van de wijk, ging met ons mee naar een buurtbijeenkomst bij de familie Ygonia. Meer dan dertig burenhadden de uitnodiging van de Ygonia's aangenomen om de eerste zendelingenles te volgen. Toen we ons getuigenis gaven, was de Geest zo sterk dat volgens mij alle aanwezigen dat voelden.

We legden uit dat het warme, vredige gevoel dat iedereen voelde de aanwezigheid van de Heilige Geest was. Een ingeving van de Geest volgde, nodigden we alle personen in de kamer uit om de kerk nader te onderzoeken en toe te zeggen zich te zullen laten dopen. Alle dertig burenaanvaardden de uitnodiging.

Broeder en zuster Ygonia, hun kleinzoon en zeven anderen lieten zich in december dopen. Het werk in Ormoc was weer voorspoedig geworden, wat grotendeels te danken

was aan het geloof van deze goede mensen. Kort daarna werd ik overgeplaatst. Hoewel ik er niet meer dan anderhalve maand was geweest, was die tijd een van de beste van mijn leven. Ik had nog nooit zo hard gewerkt voor een goed doel. Ik had me nog nooit zo dichtbij de Heer gevoeld. Gedurende de zes weken dat ik daar was, had de Heer ons negen mensen laten onderwijzen en dopen, en nog eens dertig mensen waren zich aan het voorbereiden op de doop.

Elf jaar later, in november 1991, zat ik op mijn werk in mijn kantoor en kreeg plotseling een sterk gevoel van vrede en liefde. Ik kreeg het

gevoel dat er iemand was overleden, maar ik kon maar niet bedenken wie dat kon zijn. Ik belde mijn vrouw, Susan, thuis en vroeg of alles in orde was. Ze stelde me gerust, maar ik bleef dat gevoel houden.

Die avond had ik de ingeving om een van mijn dagboeken te pakken. Ik sloeg de bladzijden om waarop ik mijn ervaringen in Ormoc had opgetekend. Tijdens het lezen werd de Geest sterker en sprongen er tranen in mijn ogen. Ik dacht aan de fijne mensen die ik daar het evangelie had zien omarmen. Zouden die sterke gevoelens van troost verband kunnen houden met mijn ervaring in Ormoc?

Later die maand las ik over een vernietigende orkaan die huis had gehouden in Ormoc. Bij

de overstromingen waren twee en twintig leden van de kerk omgekomen. Onder hen broeder en zuster Ygonia en hun kleinzoon Allan. Ik zag ook de namen van andere mensen die ik had leren kennen tijdens mijn werk in Ormoc. Nogmaals kreeg ik het bekende gevoel van warmte en troost van de Trooster in mijn hart, en ik begreep waarom ik dat eerder ook had gevoeld.

Hoewel ik rouwde om hun dood, wist ik dat ze waren teruggekeerd naar onze hemelse Vader, waar ze verder gaan met het werk dat ze hier op aarde hadden aangevangen. □

Alan L. Olsen is lid in de wijk Centerville, in de ring Fremont (Californië).

De familie Ygonia nam onze uitnodiging om een gezinsavond bij ze te houden aan. Die avond begon er een fijne band te ontstaan.

Theresia Mangels, een oudere weduwe, woonde alleen in een flat in het noorden van Duitsland. Op een avond werd er aangeklopt en toen ze opendeed zag ze twee jonge mannen staan. Ze

REGEL OP REGEL

Vóór onze geboorte

herinnerde zich dat ze nog een boek had dat hun collega's jaren geleden hadden achtergelaten, ze nodigde ze uit om binnen te komen, en ging op zoek naar het boek. Toen ze het wilde teruggeven, grijsden ze en wilden het niet aannemen. Ze zeiden dat het boek van een andere kerk was. Zij waren van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zeiden ze, en ze vroegen of ze een belangrijke boodschap mochten brengen. Ze was een beetje eenzaam, en bovendien waren het zulke aardige jonge mannen. Ze stemde erin toe om te luisteren.

Ze vertelden haar die avond over iemand die de profeet Joseph Smith heette, maar hun boodschap vond ze verwarrend. Visioenen, gouden platen en engelen — het leek allemaal zo vreemd. Ze vroegen of ze nog eens terug mochten komen, en ze zei bijna nee. Maar ze besloot ze nog een kans te geven.

Toen ze terugkwamen, zeiden ze dat ze haar iets zouden vertellen over het doel van het leven en over Gods heilsplan. Dat klonk interessant. En ze begonnen te praten over iets dat ze nog nooit eerder had gehoord: een voorsterfelijk bestaan waar wij allemaal bij God hadden gewoond. Het leek wel of er een lampje ging branden in haar ziel. Die leerstelling was waar. Dat kon ze voelen.

En het verklaarde zoveel dingen die ze zich had afgevraagd, maar die men haar

in haar eigen kerk nooit duidelijk had kunnen maken. Van toen af aan leek alles wat de zendelingen haar leerden volkomen logisch, en toen ze haar uitnodigden om zich te laten dopen, nam ze de uitnodiging gretig aan.

Ouderling Boyd K. Packer van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Het is onmogelijk om het leven te begrijpen zonder een kennis van de leer van het voorsterfelijk leven.

'Het denkbeeld dat onze geboorte het begin zou zijn, is belachelijk. Het leven is niet te verklaren als je dat gelooft.

'Het idee dat het leven zou ophouden met de dood, is belachelijk. Je kunt het leven niet onder ogen zien als je dat gelooft.

'Begrijpen we de leer van het voorsterfelijk leven, dan passen de puzzelstukjes in elkaar en is alles logisch.' ('The Mystery of Life', Ensign, november 1983, blz. 18.)

Zonder begrip van ons voorsterfelijk leven, kunnen we onze relatie met onze hemelse Vader niet goed begrijpen, en kunnen we het doel van dit aardse leven niet helemaal begrijpen. Het leven wordt een puzzel waarin onmisbare stukjes ontbreken, en ons hemelse erfdeel lijkt een mysterie, net als onze goddelijke bestemming. 'Deze leerstelling van het voorsterfelijk leven,' zegt ouderling Packer, 'was bekend onder de eerste christenen. Bijna vijfhonderd jaar lang werd er in die leerstelling onderricht,

waarna hij echter werd verworpen als zijnde heidens door een geestelijkheid die in de duistere Middeleeuwen verder afgleed in de afval. Zodra ze deze leerstelling hadden verworpen (...) konden ze het mysterie van het leven niet meer ontrafelen. Ze werden als een mens die probeert parels te rijgen aan een draad die te kort is. Er is geen enkele manier om ze daar allemaal aan te rijgen.' (*Ensign*, november 1983, blz. 16-17.)

Begrijpen we dat we al leefden vóór onze geboorte, en dat we naar deze aarde gingen om beproefd te worden, dan zien we de noodzaak tot een Heiland al duidelijker. Zelfs de zorgbarende vragen van ongelijkheid, ziekte en lichamelijke handicaps worden veel minder moeilijk als we ze zien in het licht van het voorsterfelijk bestaan.

De Heer heeft niet veel details over het voorsterfelijk leven geopenbaard. We weten bijvoorbeeld niet hoe het voorsterfelijk bestaan was — wat we daar deden, welke concrete wetten en omstandigheden er waren, hoe lang we bij onze hemelse Vader woonden, of

hoe het nu werkelijk toeging bij die oorlog in de hemel. Wat er echter is geopenbaard, is genoeg om ons in staat te stellen aan ons doel hier op aarde te beantwoorden. 'Er zijn essentiële feiten over ons voorsterfelijk leven geopenbaard', zegt ouderling Packer. 'Hoewel het slechts ruwe feiten zijn, ontrafelen ze het mysterie van het leven.' (*Ensign*, november 1983, blz. 17.) Enkele van die essentiële feiten zijn:

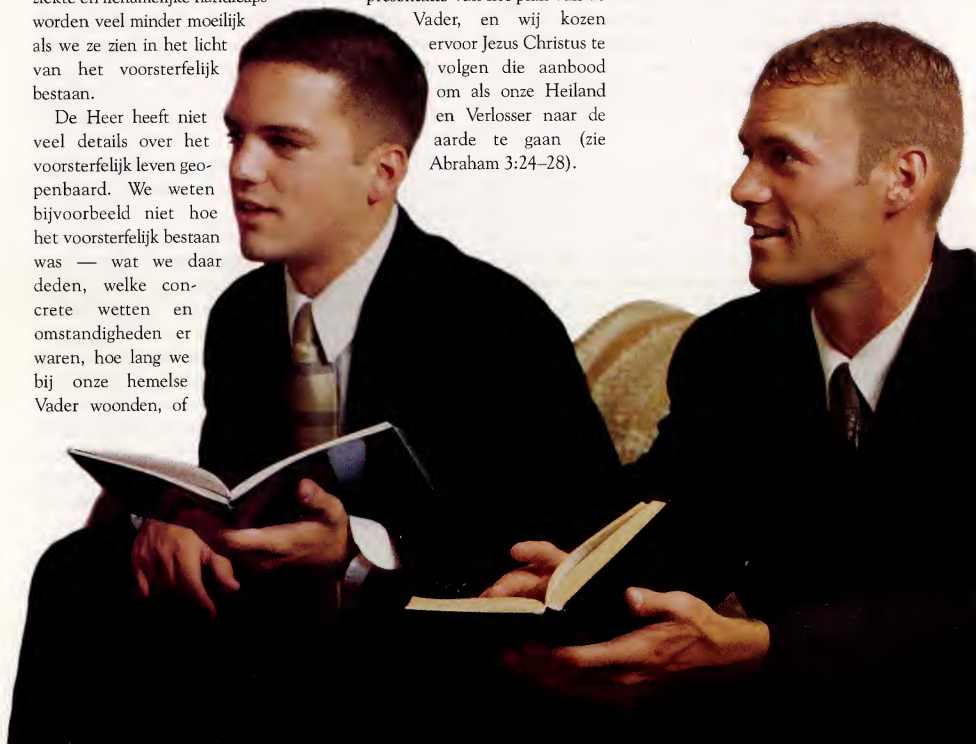
- We zijn letterlijk Gods kinderen, en als zodanig hebben wij het in ons om te worden zoals Hij is (zie Romeinen 8:16-17; LV 93:33-34).

- Wij woonden een raadsvergadering in de hemel bij en hoorden de presentatie van het plan van de Vader, en wij kozen ervoor Jezus Christus te volgen die aanbood om als onze Heiland en Verlosser naar de aarde te gaan (zie Abraham 3:24-28).

- Satan ontketende een opstand en werd uit de hemel geworpen, samen met 'een derde deel van de hemelse heirscharen' (zie LV 29:36-39).

- Wij gaan naar deze aarde zonder herinnering aan ons bestaan daarvóór, maar we komen wel met individuele gaven en talenten, en tevens met zwakheden die we moeten overwinnen (zie Ether 12:27; LV 104:17; 138:55-56; Abraham 3:23).

- Het aardse leven is niet het begin, noch het einde, maar het is een proefperiode en essentieel stadium in onze ontwikkeling. Wat wij hier doen, bepaalt onze eeuwige toekomst (zie Abraham 3:25-26). □

Joseph en Lucy Mack Smith waren de eersten die hoorden van de verschijning van God de Vader en Jezus Christus aan hun zoon Joseph Smith jr. Vervolgens offerden zij alles wat zij hadden op voor het evangelie.

Getrouwe eerste gelovigen

Donald L. Enders

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

Toen de profeet Joseph Smith in januari 1836 in de Kirtland-tempel verordeningen bediende die verband hielden met de begiftiging, kreeg hij een visioen van het celestiale koninkrijk. Op zoek naar woorden om 'de heerlijkheid daarvan' weer te geven, beschreef hij 'de bovenaardse schoonheid' van de poort ervan als 'wentelende vurige vlammen', de wegen als 'prachtige straten' en de zitplaats van de Vader en de Zoon als 'de vlamme troon Gods' (LV 137:1-4). Tot zijn grote vreugde zag hij er ook zijn broer Alvin 'en mijn vader en moeder' (LV 137:5).

Alvin was dertien jaar daarvoor overleden. Zijn deugdzaam leven, zijn steun aan Josephs zending, en zijn eigen gehoorzaamheid aan de geboden verklaren zijn verhoging. Maar Josephs ouders waren nog in leven, dus hoe was het mogelijk dat hun verhoging te zien was?

Het antwoord kwam toen de Heer zijn uitleg vervolgde: 'want Ik, de Heer, zal alle mensen oordelen naar hun werken, naar de verlangens van hun hart' (LV 137:9).

Wat waren de werken en verlangens van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith — die getrouwe eerste gelovigen in het herstelde evangelie — die de hedendaagse heiligen der laatste dagen kunnen inspireren in hun streven naar de celestiale heerlijkheid? In het kort: zij zochten de waarheid, vonden die, en hielden er vervolgens aan vast (zie Matteüs 7:8).

In New England zochten ze naar evangeliewaarheid. In New York vonden ze die. In Ohio, Missouri en Illinois leefden ze trouw aan het evangelie, deinsden ze niet terug voor opoffering, armoede, lichamelijk lijden, spot van de wereld, en verdriet om de dood van dierbaren. In al die stadia leerden ze hun gezinsleden de evangeliebeginselen,

verrichtten ze onzelfzuchtig dienstbetoon, en getuigden ze consequent van Gods goedheid.

HET EVANGELIE ZOEKEN

Joseph Smith sr. en Lucy Mack werden allebei in een godsdienstig, nijver gezin in New England opgevoed. Joseph, die in 1771 geboren werd in het gezin van Asael en Mary Duty Smith te Topsfield (Massachusetts), was de derde van elf kinderen. Lucy, die in 1775 geboren werd in Gilsom (New Hampshire), was het jongste van de acht kinderen van Solomon en Lydia Gates Mack. In beide gevallen leerden de ouders hun kinderen hun plicht jegens God, hard werken, gezinseenheid, lezen en schrijven, en wellevendheid.

Beide families, zoals zovelen in hun omgeving, waren 'zoekers' die de Bijbel en bidden serieus namen, maar vonden dat het algemene christendom was afgeweken van de Bijbel. Zij keken daardoor uit naar een hernieuwing van de kerk van Christus. De vader van Joseph sr., Asael, geloofde dat er onder zijn nakomelingen een hedendaagse profeet geboren zou worden. Lucy werd in haar kinderjaren en jeugd sterk beïnvloed door de goedheid van haar moeder en het voorbeeld van twee oudere zussen die zelfs tijdens de lange periode dat zij ongeneeslijk ziek waren blij gaven van een onwankelbaar geloof. Lucy streefde naar een 'verandering van hart' die haar op één lijn zou brengen met God.

Joseph sr. ging Lucy en de kinderen voor naar Palmyra (New York) toen het gezin daarheen verhuisde. Toen zij herenigd werden, omringden de kinderen hun vader en bedekten zijn gezicht met tranen en kussen.

Toen Lucy negentien was, vergezelde ze haar broer Stephen op een zakenreis naar Tunbridge (Vermont), waar ze kennismakte met de 23-jarige Joseph. Een jaar van vriendschap ontwikkelde zich tot liefde, en op 24 januari 1796 huwden zij. Het was een veelbelovend huwelijk. Ze waren in goede gezondheid, waren omringd door familieleden en vrienden, en hadden wat geld opzijgezet. Volgens de traditie in New England betekenden een dergelijke welvaart en sociale aanvaarding dat je in de gunst stond bij God. Maar in de twintig jaar dat ze in de dicht bij elkaar gelegen plaatsjes Vermont en New Hampshire woonden, leerden Joseph en Lucy de harde maar belangrijke les dat het leven niet zo eenvoudig is.

Toen ze in 1816 naar Palmyra (New York) verhuisden, waren ze op elke mogelijke manier beproefd. Twee van hun tien kinderen waren overleden. Ze waren door de neergang van de nationale economie en door een oneerlijke zakenpartner arm geworden. Door slecht weer hadden ze drie opeenvolgende seizoenen lang misoogsten gehad. Lucy kwam door de tuberculose die haar twee zussen had gedood ook op het randje van de dood. Een tyfus epidemie overviel alle kinderen van Joseph en Lucy. Het leven van de kleine Sophronia werd pas gespaard toen haar ouders op hun knieën naast haar bed 'vol verdriet en smeking' hun hart uitsortten. En de jonge Joseph leed rond zijn zevende of achtste jaar aan een botmerginfectie — een complicatie die een operatie vereiste waardoor hij bijna kreupel werd. Onder alle pech had ook de goede reputatie van het gezin te lijden gehad, en zij werden gewaarshuwd het dorpje Vermont te verlaten, zodat de dorpelingen hen geen hulp zouden hoeven verlenen.

Het was ook een tijd van geestelijke loutering. Toen Lucy opgevoegen was en naar verluide sterven zou aan tuberculose, verbond ze zich om God al haar dagen te dienen en 'de godsdienst te zoeken die [haar] in staat zou stellen Hem op de juiste wijze te dienen', al moest zij die 'door gebed en geloof uit de hemel verkregen'. Ze genas en zocht de daaropvolgende twintig jaar getrouwd naar die godsdienst, nog onkundig van het feit dat haar eigen zoon haar daar kennis mee zou laten maken. 'Dagen, maanden, jaren' bleef ze onophoudelijk 'God vragen (. . .) de

verborgen schatten van zijn wil (. . .) te openbaren.' Door het wantrouwen dat Joseph sr. tegenover georganiseerde godsdienst had, voegde hij zich niet bij haar in haar onderzoek van de kerken die zij kende, maar het werd geen bron van ruzie tussen hen. Integendeel, ze bad oprecht om troost en kreeg in een droom de verzekering dat Joseph sr. de waarheid zou aanvaarden als hem die gepresenteerd werd.

Lucy schrijft: 'We hadden door die wanhopige vloedgolf van ziekte, verdriet en moeilijkheden meer de neiging om de hand van God te erkennen in het behoud van ons leven dan als we gezond en welvarend waren geweest.' Ze scholden hun schuldenaren hun schulden kwijt, betaalden hun eigen schulden en streefden er eensgezind naar om meer geluk te vinden door naar het westen van New York te verhuizen.

Joseph sr. ging Lucy en de kinderen voor naar Palmyra. Tegen de tijd dat de gezinsleden herenigd waren, was hun geld gereduceerd tot een paar cent. Maar die hereniging toonde twee belangrijke eigenschappen van het gezin. De eerste was hun overduidelijke vreugde over de hereniging. Lucy schreef dat het haar veel blijdschap verschaft 'dat mijn kinderen en ik ons konden verlaten op de zorg en liefde van een lieve echtgenoot en vader', en dat de kinderen 'hun vader omringen, aan zijn nek hangen en zijn gezicht bedekken onder tranen en kusjes die door hem hartelijk werden beantwoord.' En de tweede was dat zij vereend werkten aan het oplossen van hun problemen. Lucy zegt: 'Toen gingen we allemaal zitten en bespraken op een volwassen manier wat we moesten doen [en] hoe we te werk zouden gaan.' Joseph sr., Alvin en Hyrum werkten om te betalen voor de grond. Om het huis te onderhouden en de proviand aan te vullen deden Lucy, geholpen door Sophronia en de jongere kinderen, het huishouden en ze verkochten Lucy's kunstwerken op wasdoek. Ze bakten ook en maakten *root beer*, wat door de jonge Joseph in het dorp vanuit een zelfgemaakte handkar verkocht werd.

HET EVANGELIE VINDEN

De eensgezinde inspanningen van het gezin verbeterden hun materiële omstandigheden aanzienlijk. Twee jaar na hun aankomst in Palmyra als 'vreemden, beroofd van

De familie Smith pakte hun problemen aan door ze samen te bespreken. Hun vereende beslissingen betekenden dat elk gezinslid een belangrijk deel uitmaakte van de oplossing.

vrienden, huis en werk,' schrijft Lucy, 'waren we in staat om ons op onze eigen grond te vestigen [in] een knusse, comfortabele maar bescheiden woning, die we door onze eigen nijverheid gebouwd hadden en netjes gemeubileerd.'

Lucy's nimmer aflatende honger naar geestelijke waarheid stond op het punt gestild te worden. In het voorjaar van 1820 kreeg haar veertienjarige zoon Joseph het eerste visioen. Daarin kreeg hij de Vader en de Zoon te zien, ontving hij vergiffenis van zijn zonden, werd hem geboden tot geen enkele kerk toe te treden, en werd hem gezegd dat het volledige evangelie spoedig hersteld zou worden. Drie jaar later zei de hemelse boodschapper Moroni Joseph dat hij door de Heer gekozen was om een oud boek te voorschijn te brengen dat 'de volheid van het eeuwig evangelie' bevatte (Geschiedenis van Joseph Smith 1:34).

Moroni gaf Joseph bovendien opdracht om zijn vader over het bezoek te vertellen, wat hij deed. Zijn vader geloofde alles wat hij vertelde, en Joseph kreeg de volledige

steun van zijn huisgenoten, inclusief zijn broers en zusters. 'Wij waren ervan overtuigd dat God op het punt stond iets aan het licht te brengen waar we ons mee bezig konden houden', schrijft Lucy. 'We verheugden ons er zeer over.'

Ze beschrijft een dierbare herinnering aan een ervaring van het hele gezin, waarbij men na het werk van die dag rond het haardvuur zat, aandachtig luisterend naar de jonge Joseph die hen vertelde over voorvallen uit het Boek van Mormon. 'Ons huis was doordrongen van een heerlijk gevoel van eensgezindheid en geluk; niets verstoorde de vrede en rust die onder ons heerste.' Lucy en Joseph sr. beseften dat die schat eeuwig was, terwijl de wereld alleen ijdelheid te bieden had.

Maar hoe fijn die kennis ook was, de zeven jaar tussen het eerste bezoek van Moroni op 21 en 22 september 1823 en de officiële organisatie van de kerk op 6 april 1830 waren een periode vol zware beproevingen voor Joseph en Lucy. Ze kochten bosgrond in Manchester (New York), begonnen het te ontginnen, bouwden een houten huis, een schuur en bijgebouwen, plantten een boomgaard aan, en begonnen een groot vakwerkhuis te bouwen in de stijl die in New England gebruikelijk was. In 1830 gold de boerderij als een van de betere in Manchester, en stond hij bekend om zijn 'netheid en ordelijkheid'.

Maar een bittere klap kwam toen Alvin plotseling overleed, slechts zes weken na het bezoek van de engel Moroni. Het geluk van het gezin werd 'in één klap weggevaagd', en Joseph, Lucy en de kinderen 'waren enige tijd (. . .) in rouw gedompeld.' Dit verdriet werd op de voet gevolgd door het verlies van het eigendom van de boerderij. Alvin had vóór zijn dood 'na veel werken, lijden en vermoeienissen' genoeg geld verdiend voor alle betalingen, op één na, en was bovendien begonnen aan de bouw van hun nieuwe vakwerkhuis. Toen de eerste rentmeester van het onroerend goed overleed, ontstond er een misverstand, en door misleiding verkreeg een timmerman die ze inhuurden om hun huis af te maken het eigendomsbewijs van hun boerderij. Een Quaker schoot ze te hulp door de grond te kopen en ze toe te staan vier jaar lang in het huis te blijven wonen en de boerderij te blijven gebruiken, in ruil voor werk dat hun zoon Samuel voor hem verrichtte.

Een van de verdrietigste herinneringen van Lucy was haar wanhoop toen ze besepte dat ze het huis zouden verliezen dat door haar geliefde Alvin was ontworpen om ervoor te zorgen dat Joseph sr. en zij het goed zouden hebben als ze op leeftijd waren. 'Ik was erdoor bevangen en viel bijna volkomen verdwaasd in een stoel', schrijft ze. Ze vroeg Hyrum: 'Wat kan dit betekenen? (. . .) Hoe (. . .) komt [het] dat alles wat we de afgelopen tien jaar verdiend hebben in een oogwenk van ons wordt afgenomen?' Haar gevoelens waren begrijpelijk, maar toen ze drie jaar later uit dat huis moesten trekken, zei ze tegen Oliver Cowdery, die bij hen in de kost was: 'Ik kijk nu om me heen naar al die dingen die we hebben verzameld om mij gelukkig te maken, dingen die jaren werk hebben gekost. (. . .) Ik geef het nu allemaal op omwille van Christus en het heil, en ik bid God mij te helpen om dat te doen zonder morren of wenen (. . .). Ik zal geen enkele verlangende blik werpen op dat wat ik hier achterlaat.'

Ze zei dat tevens namens haar man. Wat ze achterlieten, was meer dan alleen een comfortabel huis. Door Josephs geestelijke ervaringen was de weerstand tegen hen sterk toegenomen. De meeste vroegere buren en vrienden meden hen, en sommigen vertelden leugens over hen. Anderen maakten misbruik van hen, plunderden hun eigendommen en sleepten hen om allerlei kleinigheden voor het gerecht.

Het spreekt voor Joseph en Lucy dat zij hierdoor niet verbitterd raakten of wraakzuchtig werden. 'Wij werden twee keer zo ijverig in ons bidden tot God dat Joseph meer instructie zou krijgen en behouden zou worden', schrijft Lucy. Zij waren de eersten die van Josephs roeping afwisten en die aanvaardden, met hem rouwden toen de eerste 116 bladzijden van het Boek van Mormon verloren gingen, hielpen bij het bewaken van de platen, het getuigenis van de drie getuigen hoorden, en zij bevonden zich onder de eersten die zich lieten dopen. Joseph sr. en twee zonen, Hyrum en Samuel, maakten deel uit van de acht getuigen.

Op een dierbaar moment kwam bij Lucy het besef dat 'ik waarlijk de moeder van een profeet van de God des hemels [ben] — het geëerde werktuig dat zo'n groot werk mag verrichten' bijna te machtig. Op een ander onvergetelijk moment omhelsde haar zoon, de profeet, zijn vader onmiddellijk na diens doop en riep uit: '[Geloofd zij] mijn God! Ik heb lang genoeg geleefd om te zien hoe mijn eigen vader zich in de ware kerk van Jezus Christus laat dopen!'

HET EVANGELIE NALEVEN

De zoektocht van Joseph en Lucy naar godsdienstige waarheid strekte zich uit van hun jeugd tot de tijd dat zij 34 jaar getrouwd waren. De daaropvolgende tien jaar tot de dood van Joseph sr. in 1840 bewandelden zij standvastig het pad dat voor hen lag, in het vertrouwen dat zij, als zij God dienden met heel hun hart, op het laatst onschuldig voor Hem zouden staan (zie LV 4:2).

Joseph en Lucy hebben nooit meer een eigen huis bezeten. In Kirtland woonden zij op een boerderij vlak buiten de stad die ter beschikking was gesteld aan Joseph jr. Hier boden zij kost, inwoning en prediking aan 'de drommen' die zich verzamelden in Kirtland, waarvoor zij 'zich in het zweet werkten'. In Missouri zorgde de profeet Joseph ervoor dat zij met zijn ongehuwde zussen een herberg in Far West konden drijven. In Nauvoo, toen Joseph sr. geplaagd werd door de ziekte waaraan hij zou overlijden, woonden ze in een klein onderkomen vlakbij het huis van Joseph jr. Toch verhinderden hun behoeftige omstandigheden niet dat zij hun doopverbond nakwamen: zij bleven elkaanders lasten dragen en bleven als getuigen van het evangelie staan (zie Mosiah 18:8-9).

Hoewel ze aanvankelijk overstuur was wegens het verlies van haar huis, vond Lucy kracht in haar geloof. 'Ik geef het nu allemaal op omwille van Christus', zei ze. 'Ik zal geen enkele verlangende blik werpen op dat wat ik hier achterlaat.'

Lucy was bedreven in de verpleging, en Joseph steunde haar daarin. Een buur uit Palmyra prees hen als 'het beste gezin in de buurt als er ziekte was, en er was vrijwel constant een van hen bij mij thuis toen mijn vader stervende was'. In Far West nam Lucy bereidwillig de zorg voor 'twintig of dertig zieken' op zich 'tijdens het geweld door benden'. Toen Nauvoo net gesticht werd, en 'tal van kinderen stervende waren wegens zwarte kanker' (scheurbuik), stelden de profeet Joseph en Hyrum 'hun lieve moeder aan om de zieken te verzorgen'. Zij 'bracht maanden door onder de arme, zieke heiligen'. Een jonge buur noemde Lucy 'een van de fijnste vrouwen, die altijd mensen hielp die in nood waren.'

Joseph en Lucy deelden gastvrij alles wat zij hadden. In de periode vóór het begin van de kerk maakten zij een weesjongetje zo welkom in hun gezin als twee oudere mensen maar konden. In Kirtland woonde maandenlang een pasgetrouwd stelletje bij ze. In Kirtland, Missouri en

Nauvoo gaven ze vaak elk bed in het huis aan gasten, terwijl ze zelf op de vloer één deken deelden. Ze gaven pas aangekomen mensen en zendelingen te eten, boden plaats aan raadsvergaderingen, maakten van hun woning een toevluchtsoord waar patriarchale zegens konden worden gegeven in een geestelijke omgeving, gaven persoonlijk advies en hielden leerstellige discussies, en hielden bovendien elke avond een geestelijke gezinsbijeenkomst.

Hun getuigenis van de waarheid van het evangelie sterkte andere leden en maakte het critici moeilijk. Een inwoner van Palmyra kocht een schuldbekentenis op die Joseph sr. had uitgegeven en verlangde onmiddellijke betaling, maar bood aan de schuld kwijt te schelden als hij het Boek van Mormon zou verbranden. Ook al was Joseph ziek, hij weigerde en ging wekenlang naar de gevangenis om te boeten voor zijn schulden.

Joseph sr. werd in juni 1830 ouderling en ging meteen het evangelie prediken aan zijn ouders, broers en zusters. Ondanks bittere tegenstand en onverschilligheid die sommigen boden, was zijn vreugde groot toen zijn broers John, Asael jr. en Silas zich bekeerden en zich vergaderden met de heiligen. Op 65-jarige leeftijd ging hij als patriarch van de kerk op een patriarchale zending naar leden in het oosten van de Verenigde Staten. Voordat hij stierf, had hij

honderden patriarchale zegens van aanmoediging en inspiratie gegeven. Hij maakte deel uit van de eerste hoge raad van de kerk in Kirtland, en in 1834 werd hij, samen met Hyrum, geordend tot assistent-president van de kerk. Bij de inwijding van de Kirtland-tempel zag de bejaarde dienstknecht van de Heer wonderbaarlijke zaken.

En Lucy volgde hem in kloekmoedigheid op de voet. Toen een functionaris van Lucy's voormalige kerk haar onder druk zette om het Boek van Mormon te verloochenen, weerstond ze hem. 'Al stak u mijn lichaam vol met aanmaakhout en zette mij op de brandstapel, dan zou ik nog verklaren dat (...) dit verslag (...) waar was, zolang God mij adem gaf.'

Bij een andere gelegenheid, toen enkele ouderlingen meenden dat de verklaring dat ze heiligen der laatste dagen waren hen zou blootstellen aan vervolging, zei Lucy stoutmoedig: 'Ik [zal] de mensen precies vertellen wie ik [ben].' Toen een predikant spotte dat het Boek van Mormon zijn aandacht niet waard was, getuigde Lucy: 'Meneer, ik wil u zeggen dat het Boek van Mormon het eeuwige evangelie bevat, en dat het geschreven is voor het heil van uw ziel, door de gave en macht van de Heilige Geest.' Enkele maanden na de moord op Joseph en Hyrum, zei Lucy, sprekend namens haarzelf en haar overleden echtgenoot: 'Wij hebben in ons hart gevoeld dat we dit koninkrijk moeten voortstuwen zodat het voort zal rollen.'

Zowel Joseph sr. als Lucy ontving alle tempelverordeningen die de kerkleden op dat moment ter beschikking stonden. Voor Joseph sr. waren dat de voorverordeningen in de Kirtland-tempel. Lucy ontving op 10 december in de Nauvoo-tempel haar voorverordeningen en begiftiging.

LESSEN VAN LUCY EN JOSEPH

Wat zijn de lessen die wij in deze tijd kunnen leren van deze getrouwe gelovigen? Ten eerste leerden zij hun kinderen het evangelie te gehoorzamen, eensgezind en hard te werken, en onophoudelijk te bidden om leiding en benodigde zegeningen. Hun voorbeeld kwam volkomen overeen met hun leringen.

Ten tweede gaven zij hun kinderen een voorbeeld in

het waarden van waarheid, waar zij die ook vonden. Bereidwillig, ja, zelfs met vreugde, leerden zij die van een van hun kinderen, in plaats van te menen dat zij als ouders alles beter moesten weten.

Ten derde was toewijding aan het evangelie hun eerste prioriteit. Zelfs toen ze geroepen werden om armoede, hopeloosheid, ziekte en spot te verduren, wankelden zij niet in hun trouw aan de waarheid.

Ten vierde deelden zij de weinige middelen die zij hadden bereidwillig met andere heiligen, en dienden zij hen en de gemeenschap voor zover hun kracht dat toeliet.

Ten vijfde hielden zij hun gezin bijeen. Of ze nu door vervolging werden verdreven, of aangetrokken door de vergadering, Joseph en Lucy volgden de heiligen, namen zelfs hun gehuwde kinderen mee, koesterden hun geloof, verzorgden hen als zij ziek waren, en gaven ze liefdevolle steun.

Ten zesde volhardden zij tot het einde. Ondanks zware beproevingen die tot verbittering en geloofscrisis hadden kunnen leiden, bleven zij toegewijd. In 1840 overleed Joseph sr., toen patriarch van de kerk, omringd door zijn familie en de heiligen. De zeventigjarige Lucy bleef in Nauvoo met haar vier kinderen die nog in leven waren en haar schoondochter Emma toen de heiligen in 1846 die plaats verlieten, maar Lucy's geloof in de zending van haar zoon Joseph bleef onwankelbaar.

Zij en haar man stelden als de eerste gelovigen een norm van voorbeeldig ouderschap en van toewijding aan elkaar en aan de waarheid. Hun voorbeeld is een licht voor alle gezinnen in de kerk van onze tijd. □

Donald L. Enders, lid in de wijk Kaysville 11, in de ring Kaysville-Zuid (Utah), is senior-curator van de onderafdeling historische locaties van de afdeling kerk- en familiegeschiedenis, en is werkzaam bij het museum voor kerkgeschiedenis en kunst.

De eindnoten zijn verkrijgbaar in het Engels bij: Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Joseph en Lucy deelden gastvrij alles wat zij hadden. In Kirtland, Missouri en Nauvoo gaven ze vaak elk bed in het huis aan gasten, terwijl ze zelf op de vloer één deken deelden.

De kracht van het voorbeeld

Carlos Pérez

ILLUSTRATOR: PAT GERBER, FOTOGRAAF: CRAIG DIMOND

Toen ik mijn voortgezet onderwijs had afgerond, ging ik voor een jaar in dienst van het Ecuatoriaanse leger. Toen ik mijn spullen inpakte, nam ik een exemplaar van het Boek van Mormon en een zangboek mee. Ik besepte toen nog niet hoezeer dat boek van-mormon mijn leven zou beïnvloeden.

Ik werd toegewezen aan een compagnie met 104 jonge mannen. Toen ik had gezien hoe zij zich gedroegen, concludeerde ik dat ik de enige heilige der laatste dagen was. Ik wilde een goed voorbeeld zijn, dus probeerde ik elke taak die ik kreeg goed uit te voeren.

Het was vrijwel onmogelijk tijd te vinden om in de Schriften te lezen. We hadden maar een kwartier om ons klang te maken voor de lunch en 's avonds hadden we maar een half uur vrije tijd. Die tijd gebruikte ik om in het Boek van Mormon te lezen.

Ik besepte niet dat er mensen waren die mij in de gaten hielden, maar ze kwamen er al gauw achter dat ik lid van de kerk was. Aanvankelijk maakten ze me belachelijk, maar ik wist dat ze me met hun woorden niet konden kwetsen. Dagelijks probeerde ik toe te passen wat ik in het Boek van Mormon las.

Op een dag maakte 3 Nephi 12:16 grote indruk op mij: 'Laat daarom uw licht zo voor dit volk schijnen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, die in de hemel is, verheerlijken.' Ik vroeg mijn hemelse Vader mij behulpzaam te zijn om een voorbeeld voor de anderen te zijn. Mettertijd kreeg ik het respect van de mannen in mijn compagnie en van de officieren.

Mijn diensttijd verliep goed, tot mijn vriend op een dag ontdekte dat het magazijn van zijn automatische geweer weg was. In mijn land is het stelen van zoiets een ernstig misdrijf tegen de regering, en er staat gevangenisstraf op. Onze hele compagnie zocht drie dagen lang naar het ontbrekende onderdeel, wat de tijd was die we kregen om het te vinden. Ik keek niet in mijn eigen kast omdat ik wist dat ik het magazijn niet had weggenomen.

De kapitein van de compagnie, die lid was van een

evangelische kerk, gaf opdracht om alle kasten te doorzoeken. Alle leden van de compagnie waren erbij toen mijn kast werd geïnspecteerd. Ik was stomverbaasd toen daar het ontbrekende magazijn werd gevonden. Ik had geen idee hoe het daar was gekomen.

Het was een pijnlijk moment voor me; ik wist dat de kapitein me naar de gevangenis kon sturen. De leden van mijn compagnie stonden toe te kijken, bezorgd over de vraag wat er met me zou gebeuren. Het was stil toen we wachtten wat de kapitein zou zeggen.

Hij riep me bij hem en vroeg zachtjes om mijn verklaring. Alles wat ik kon zeggen: 'Ik weet het niet.' Hij keek me aan en zei: 'Ik weet hoe je je al deze tijd gedragen hebt, en ik weet dat jij het niet heeft gedaan.' Toen zei een andere officier tegen de kapitein: 'Ik geloof ook dat deze soldaat het niet heeft gedaan.' Eén voor één kwamen alle officieren naar me toe en boden hun steun aan.

Tot dat moment had ik nog niet ten volle beseft wat een zegen het is om gehoorzaam te zijn, of hoe krachtig een goed voorbeeld is. Er liepen tranen over mijn wangen. Ik zag de beschermende kracht van mijn Heiland in. Ik wist dat Hij aan mijn zij was. Door die ervaring zal het vers in 3 Nephi waarvan ik eerder zo onder de indruk was altijd in mijn gedachten gegraveerd blijven. Ik ben dankbaar dat ik door het Boek van Mormon leerde om een licht en een voorbeeld te zijn.

Enkele dagen later kwam een van mijn vrienden in de compagnie naar me toe en zei dat hij twee zendingen was tegengekomen en dat hij zich de week daarop in Guayaquil zou laten dopen. Mijn geluk was volkomen toen ik zag dat hij toetrad tot de kerk.

Later werd ik voltijdsoldaat voor de Heer en verkondigde ik het evangelie als zending in het zendingsgebied Quito (Ecuador). Ik weet dat Jezus Christus leeft en dat Hij ons volmaakte Voorbeeld is. □

Carlos Pérez is lid in de wijk Gallegos-Lara, in de ring Guayaquil-Prosperina (Ecuador).

De Liahona van februari 2001 gebruiken

Ben je ook op zoek naar een verhaal of een citaat voor een toespraak, een les, een gezinsavond of een seminariebijeenkomst? In deze uitgave van de *Liahona* kun je goede ideeën vinden. (De getallen rechts geven de bladzijdennummers in deze uitgave aan. K=De Kindervriend.)

IDEEËN VOOR DISCUSSIES: LEER EN VERBONDEN EN KERKGESCHIEDENIS

■ 'Evangeliewortels in Groot-Brittannië blootleggen', blz. 8: de Malvern Hills, de boerderij van John Benbow, en de Gadfield Elm Chapel zijn belangrijk vanwege de gebeurtenissen die daar hebben plaatsgevonden waardoor de kerk in haar begintijd versterkt werd. Welke locaties in je eigen omgeving zijn belangrijk in de plaatselijke kerkgeschiedenis?

■ 'Onafscheidelijke getuigen van Jezus Christus', blz. 14: bespreek hoe oude Schriftuur de weg bereid heeft voor hedendaagse openbaring.

■ 'Getrouwe eerste gelovigen', blz. 38: hoe kunnen we in ons eigen gezin de zes lessen toepassen die wij leren uit het leven van de ouders van de profeet Joseph Smith?

■ "Onderzoek deze geboden", blz. K16: hoe kan ons gezin dit jaar genieten van de studie van de 'interessante en opmerkelijke boodschap' van de Leer en Verbonden?

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

Aäronische priesterschap	2
Bekering	30
Bock van Mormon	14, 30, 46
Dienstbaarheid	30
Doop	2
Eeuwig perspectief	22
Gebod	25
Gehoorzaamheid	25
Geloof	38
Gezinnen waar niet allen lid zijn	26
Handicaps	K4
Heilige Geest	30
Heilsplan	36
Herstelling	14, 38, K2
Huisbezoek	25
Huisonderwijs	7
Jeugdwerk	K10
Jezus Christus	14, K12, K14
Johannes de Doper	2
Kerkgeschiedenis	8, 38, 48
Leer en Verbonden	14, 48, K16
Naastenliefde	30
Ouderschap	38
Profeten	28, K10, K16
Sánchez, Luz Karina	K4
Smith, Joseph sr. en Lucy Mack	38
Tegenspoed	22
Verhalen uit het Nieuwe Testament	K12, K14
Voorbeeld	46, K7
Voorsterfelijk leven	36
Wereldwijde kerk	8
Zendingswerk	26, 30, 36, K7

OPROEP ARTIKELN OVER HUWELIJK EN GEZIN

Wij nodigen u uit om ons uw ervaringen en ideeën te vertellen die uw huwelijk en gezin hebben versterkt. Wij nodigen u uit die artikelen en verhalen te sturen naar *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of stuur ons uw e-mail op CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Vermeld uw volledige naam, adres, woonplaats, telefoonnummer, wijk of gemeente en ring of district.

Simon Dewey, 'Door de gave en macht Gods', met dank aan het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst, vijfde internationale kunstwedstrijd

'Mijn diens knecht Joseph Smith jr. (. . .) heeft het boek vertaald, ja, dat gedeelte, dat Ik hem heb geboden, en het is waar, zo zeker als uw Heer en uw God leeft!' (LV 17:5-6; zie ook LV 135:3).

Met de hulp van Oliver Cowdery en andere scriba's heeft de profeet Joseph Smith het Boek van Mormon 'door de gave en macht Gods' vertaald (LV 135:3). Het boek bewijst 'de wereld [. . .] dat de heilige Schriften wáár zijn, en dat God inderdaad mensen inspireert, en hen tot zijn heilig werk roept [. . .] in deze eeuw en in dit geslacht' (LV 20:11). De Leer en Verbonden is naast het Boek van Mormon een onafscheidelijke tweede getuige. Zie 'Onafscheidelijke getuigen van Jezus Christus', blz. 14.